

Ἄπειδε
ο Θεός
έχεις
καὶ σώσαι
τημάς

ΟΡΟΦΟΣ ΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ ΣΑΛΠΙΓΓΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΣΑΝΤΑ ΣΤΡΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32 • ΤΘ 8122 • 100 10 Αθήνα
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ Θ' • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 55
ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2005

Έκδίδεται προνοίᾳ
τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ

Ἐποπτεύουσα
Συνοδικὴ Ἐπιτροπή:
† ὁ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
† ὁ Πειραιῶς ΝΗΦΩΝ

Διευθυντής:
† ὁ Θεσσαλονίκης ΕΓΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

Φωτοστοιχειοθεσία
Ἐκτύπωση:
Νικόλαος & Εύθυμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμὴ τεύχους 1€
Ἐτήσια συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ 10 €
Ἐτήσια συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ 15 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ
ΕΓΚΥΛΙΟΙ

251 / 253

29 ΜΑΪΟΥ 1453
ΗΜΕΡΑ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

257

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
13ΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ
ΤΟΥ Π.Σ.Ε.
(9-16 ΜΑΪΟΥ 2005)

261

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΕΝ ΡΩΜΗ
ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ

266

ΣΑΜΑΡΕΙΤΙC ΨΥΧΩΝ

270

ΠΑΠΙΚΗΣ ΜΩΡΙΑΣ
ΕΓΚΩΜΙΟΝ

271

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ
ΚΑΙ ΠΟΛΗ ΣΥΝΕΣΕΙ

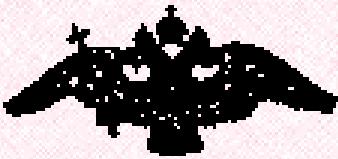
273

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ
ΕΙΔΗΣΕΙC

278

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑДΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Κάνιγγος 32 - Τ.Θ. 8122, Τ.Κ. 100 10 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 210 3814087, Fax: 210 3812133

Άρ. Πρωτ: 380 / Σ111α

Αθήνησι, τῇ 26ῃ Μαρτίου 2005

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΠΡΟΣ ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΑΘΙΔΡΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Πανοσιώτατοι καὶ Αἰδεσιμώτατοι Κληρικοὶ, εὐλαβέστατοι Μοναχοί, ἐντιμώτατοι Ἐπίτροποι τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ἐνοριῶν καὶ Μονῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἡ χάρις καὶ ἡ ἐνίσχυσις τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ ἡμῶν εἴη ἀεὶ μεθ' ὑμῶν.

‘Ως εἶναι γνωστόν, περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1995 ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος, παρὰ τὰς τότε ἰδιαζούσας περιστάσεις, δὲν ἐδειλίασε νὰ κηρούξῃ - κατὰ χρέος Ἱερόν - ἀκοινωνήτους τοὺς τότε Ἐπισκόπους τῆς ἐν Ἀμερικῇ κ.κ. Παιΐσιον καὶ Βικέντιον διότι διὰ πρώτην φορὰν τότε ἐνεφάνισαν ἀνεπτυγμένα καὶ ἀμετανόητα τὰ κεκρυμμένα Οἰκουμενιστικά των φρονήματα εἰς μίαν ἐκτενὴ συνέντευξιν εἰς τὸν Τύπον. Ἐγνωρίζαμεν ὅτι θὰ ἐδεχόμεθα σκληρὸν πόλεμον ἐξ αὐτῶν, πλὴν ἐπροτιμήσαμε τὴν καθαρότητα τῆς ὁμολογίας καὶ ἡλπίσαμεν ἐπὶ τὴν προτρέπουσαν Ἅγιαν Γραφήν: «Ὕπόμεινον τὸν Κύριον καὶ φύλαξον τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ ὑψώσει σε τοῦ κατακληρονομῆσαι γῆν».¹

‘Ο πόλεμος αὐτὸς δὲν ἀργησε καθόλου νὰ ἐκδηλωθῇ. Οἱ δύο ἀκοινωνῆτοι κρυπτοϊκουμενιστὰ Ἐπίσκοποι προσεταιρίσθησαν μὲ διάφορα μέσα καὶ ἄλλους συνεπισκόπους καὶ Κληρικοὺς μας, συνέπηξαν δὲ νέαν ἀντι-σύνοδον, οἰκειοποιηθέντες καὶ τὰ παλαιὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ώς καὶ τὸ Γενικὸν (Φιλόπτωχον) Ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐκ τῆς ὀργανώσεως τοῦ ὁποίου ἐξυπηρετοῦντο καὶ διευθετοῦντο αἱ πολλαὶ ἀνάγκαι τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Τελικῶς δέ, μὲ τὴν βοήθειαν καὶ τῶν μελῶν τοῦ Ταμείου ποὺ προσέκειντο εἰς τὸ συνοδικὸν σχῆμα τοῦ τέως Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου (τὰ ὁποῖα ἔλαβαν ἀνωθεν ἐντολὴν ἵνα ὑποστηρίξουν τὸν πεπτωκότα «Πειραιῶς» Βικέντιον καὶ τὸν πιστὸν του Πρωτοσύγκελον Γερόντιον Λουδάρον, καὶ ὅχι ἡμᾶς!), διέγραφαν ὀλοκληρωτικῶς ἡμᾶς καὶ ἀπὸ μέλη τοῦ Γενικοῦ Ταμείου, παρόλον ὅτι πολλοὶ ἐξ ἡμῶν ἀφιερώσαμε κατὰ καιροὺς ἴκανὰς περιουσίας εἰς αὐτό.

Ταῦτα πάντα ὑπεμείναμεν μετ' εὐχαριστίας εἰς Θεόν, ἐνθυμούμενοι τό: «Ἄγαθὸν τὸ

1) Ψαλμ. λς', 34.

ολίγον μετὰ δικαιοσύνης, ἢ πολὺ μετ' ἀδικίας».²⁾ Ἐκτότε ὅμως τὰ οὐδέποτε μειωθέντα ἢ παυθέντα ἔξοδα διὰ τὸ κοινὸν καλὸν τῆς Ἐκκλησίας ἐπωμίσθημεν ἐξ ὀλοκλήρου οἱ Ἀρχιερεῖς, μὲ τρόπον δὲ ὁ ποιῶν πρὸ πολλοῦ ἔχει καταστεῖ ἀτελέσφορος καὶ σχεδὸν μηδαμινός, διὰ τὰς σημερινὰς μάλιστα ἀνάγκας.

”Ἡδη, κατόπιν καὶ τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ μεγάλου Παγκληρικοῦ Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου καὶ τῆς παρομοίας ἐγκρίσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μελετᾶται ὁ τρόπος καὶ ἡ μιρφὴ συγκροτήσεως τοῦ νέου οἰκονομικοῦ φορέως τῆς Ἐκκλησίας μας. Αἱ δαπάναι ὅμως τρέχουν, καὶ ἥδη ἔκαστος τῶν Ἀρχιερέων συνεισφέρει μηνιαίον χρηματικὸν ποσὸν εἰς τὸ ἀτύπως ὑπάρχον κοινὸν ταμείον, τὸ ὁποῖον καλεῖται νὰ ἀντιμετωπίσῃ πλῆθος ἀναγκῶν, ὡς τὴν συντήρησιν τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὴν Συνοδικὴν ἀλληλογραφίαν, τὴν ἔξωτερικὴν Ἱεραποστολήν, τὴν ἔκδοσιν περιοδικοῦ ὄργανου καὶ ἄλλων ἐντύπων, τὴν βοήθειαν εἰς ἀναξιοπαθοῦντας Κληρικοὺς καὶ Λαϊκούς, διαφόρους ἔκτακτους ἀνάγκας ποὺ κατὰ καιροὺς παρουσιάζονται, καὶ ἄλλα σχετικά.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίᾳ ἀγαπητά,

Θέλομεν νὰ πιστεύομεν ὅτι κατανοεῖται πλήρως τὸ πρόβλημα καὶ ὅτι ἐνδιαφέρεσθε καὶ πονεῖται ἐξ’ ἵσου μέ ήμας διὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἐν τῷ παρόντι βίῳ κατὰ Θεὸν προκοπὴν τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο καὶ εὐελπιστοῦμεν, ὅτι μετὰ πολλῆς προθυμίας καὶ συνεργατικότητος θὰ προσέλθετε εὐχάριστοι ἀρωγοὶ εἰς τὸ εὐτελὲς χρηματικὸ ποσὸν τῶν 20 Εὐρῶν, τὸ ὁποῖον αἱ περιστάσεις ἀναγκάζουν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ὅπως δρίσῃ ἵνα προσφέρεται ὡς μηνιαία εἰσφορὰ ὑπὸ ἔκαστης ἐνορίας καὶ Ἱερᾶς Μονῆς, διὰ τὸ κοινὸν ταμείον τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὸ κοινὸν καλὸν καὶ τὴν ἐν Κυρίᾳ ἀνάπτυξίν μας.

”Υπεύθυνος διὰ τὴν σύναξιν τῶν συνολικῶν χρημάτων ἐν Ἑλλάδι δρίζεται ὁ εὐλαβέστατος Ἱερομόναχος π. Ἰάκωβος Γιούρας, μὲ τὸν ὁποῖον μπορεῖ νὰ ἐπικοινωνεῖ ὁ Πρόεδρος ἔκαστου Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου ἢ ὁ Ἡγούμενος ἔκαστης Ἱερᾶς Μονῆς, διὰ τὴν κατὰ μηνα ἀπόδοσιν τοῦ συμβολικοῦ ὡς ἄνω ποσοῦ. Οἶκοθεν νοεῖται δέ, ὅτι οἱ δυνάμενοι καὶ βουλόμενοι ὅπως προσφέρουν καὶ περισσότερα, εὐλογημένον ἔργον θὰ τελέσουν.

”Ο δὲ Κύριος τοῦ ἐλέους, εὐλογήσει καὶ ἐλεήσει πάντα τὰ διαβήματα ὑμῶν, «ὅτι Κύριος πτωχίζει καὶ πλουτίζει, ταπεινοῖ καὶ ἀνυψοῖ». ³⁾

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

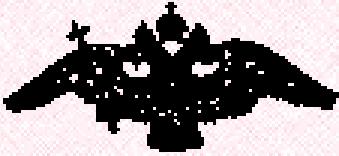
† ὁ Αθηνῶν καὶ πάσης Ελλάδος Μακάριος, Πρόεδρος

ΤΑ ΜΕΛΗ

- † ὁ Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ Καλλίνικος
- † ὁ Θεσσαλονίκης Εύθυμιος
- † ὁ Μεσογαίας καὶ Νήσων Χριστοφόρος
- † ὁ Γαλλίας Φιλάρετος
- † ὁ Αὐλῶνος καὶ Βοιωτίας Ἀγγελος
- † ὁ Πειραιῶς Νήφων
- † ὁ Κρήτης Ἀρέθας
- † ὁ Φιλίππων Ἀμβρόσιος
- † ὁ Ταρσοῦ Βησσαρίων

2) Τωβὶτ ιβ', 8. - 3) Α' Βασ. β', 5.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑДΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Κάνιγγος 32 - Τ.Θ. 8122, Τ.Κ. 100 10 - ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ. 210 3814087, Fax: 210 3812133

Άρ. Πρωτ: 380 / Σ111

Αθήνησι, τῇ 26ῃ Μαρτίου 2005

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ*

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ
ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

Τέκνα ήμων ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χάρις καὶ ἔλεος εἴη ὑμῖν παρὰ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι.

Ἡ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἀναπτυχθεῖσα παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰσῆχθη ὑπὸ Ἐκκλησιαστικῶν προσώπων κατ' ὄνομα μὲν Ὁρθοδόξων, κατ' οὐσίαν δὲ καινοτόμων, «οἵτινες ἐπιθυμοῦντες νὰ ἴκανοποιήσωσιν τὸν ὑπερβολικὸν αὐτῶν ζῆλον πρὸς τὴν ἔνωσιν τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, προσεπάθουν ἐκ παντὸς τρόπου διὰ τῶν μελετωμένων μεταρρυθμίσεων, νὰ προσεγγίσωσι τὴν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν πρὸς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Δύσεως.»¹

Ἄρχης κακῆς ἔκτοτε γενομένης, αἱ τοιαῦται μεταρρυθμίσεις οὐδέποτε κατέπαυσαν, ἀλλὰ κατὰ καιροὺς πληθαίνουν καὶ νέαι ἐμφανίζονται. Τελευταῖα εἶναι δὲ ἡ ὑπὸ τοῦ Νεοημερολογίτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Θ. Λατρείαν μεταφράσεων τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἡ ὅποια παρὰ τὰς σημειωθείσας εὐσεβεῖς ἀντιδράσεις, συνέχιζει νὰ ἐμφαρμόζεται.

Οθεν ἔνεκα τοῦ δημιουργηθέντος σάλου ἀπεφασίσαμεν τὴν ἔκδοσιν τῆς παρούσης, πρὸς ἐνημέρωσιν μὲν τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος, φυλακὴν δὲ καὶ ἄμυναν αὐτοῦ κατὰ τῆς μεθοδευμένης προσπαθείας πλήρους ἔκδυτικισμοῦ καὶ ἀλώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπὸ τῶν δυτικοφρόνων Νεοημερολογιτῶν Ποιμένων.

1) πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσοστόμου, «Ὕπόμνημα ἀπολογιτικὸν ὑπὲρ ἀναστηλώσεως τοῦ Πατρίου ἡμερολογίου», διὰ τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ Πανορθ. Σύνοδον.

* Η παροῦσα Ἐγκύκλιος ὀπεφασίσθη καὶ ὑπεγράφη πρὸ τῆς προσφάτου ἀνακλήσεως τοῦ μέτρου τῶν μετηφρασμένων ἀναγνωσμάτων ὑπὸ τοῦ Νεοημερολογίτου Ἀρχιεπισκόπου, καὶ δημοσιεύεται πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν Πιστῶν ἐπὶ τοῦ πάντα ἐπικαίρου καὶ σπουδαίου διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν τούτου θέματος. Ἄλλωστε ὅχι μόνον οὐδεμίᾳ ἐμπιστοσύνην δύναται νὰ ἔχῃ τις εἰς τοὺς παλιμβούλους Οἰκουμενιστὰς ταγούς, ἀλλὰ καὶ εἰς τινος ἀγιασμοὺς καὶ λειτουργίας, ὅπου ἐκκλησιάζονται ἰδίως νέοι, καὶ ἀνεγινώσκοντο καὶ συνεχίζουν νὰ ἀναγινώσκονται μεταφρασμένα ὅχι μόνον Εὐαγγελικὰ καὶ Ἀποστολικὰ ἀναγνώσματα, ἀλλὰ καὶ φαλμοὶ καὶ Ἱερατικὰ εὐχαὶ!

‘Η ἀδέκαστος Ἐκκλησιαστικὴ Ἰστορία ἀποδεικνύει, ὅτι τὸ διάβημα τῆς γλωσσικῆς ἐν Ἑλλάδι ἀπλουστεύσεως τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἐμφανισθὲν τὸν 17ον αἰῶνα, περισσότερον δὲ ἀπὸ τὸν 19ον, οὐδέποτε ἀπετέλεσεν αἴτημα καὶ ἐπινόησιν Ὁρθόδοξον καὶ γηγενῆ, ἀλλὰ «ἡτο ἀποτέλεσμα τοῦ αἰτήματος τῶν ἐν Ἑλλάδι Προτεσταντῶν Μισσιοναρίων», οἱ ὄποιοι ἦτο ἀνάγκη «νὰ ἔχουν εἰς τὰς χεῖρας των τοιοῦτον κείμενον, ἐπὶ τοῦ ὄποιου νὰ δύνανται νὰ στηρίζουν τὰς ἑτεροδιδασκαλίας των»!²⁾ Καθότι συγχρόνως μὲ τὴν Ἐλληνικὴν Ἐπανάστασιν κατέκλυσαν τὴν ἐμπερίστατον Ἑλλάδα πονηροὶ Προτεστάνται Άγγλοαιμερικανοί, μὲ κρύφιον σκοπὸν τὸν ἐκπροτεσταντισμὸν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν «μεταρρύθμισιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ», δηλαδὴ τὴν «ἴδρυσιν νεοελληνικῆς Ἐκκλησίας συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχάς των»!³⁾

Βεβαίως ἡ ἀντίστασις ὑπῆρξεν ἰσχυρά, μόνον δὲ τὸν παρελθόντα 20ὸν αἰῶνα ἐπετεύχθη ἡ εύρυτέρα διάδοσις αὐτῶν εἰς τὸν Ἐλληνικὸν χῶρον, ἐξ ἀνθρώπων ἐπαγγελμένων τὴν Θεολογίαν καὶ σπουδασάντων παρ’ αὐτοῖς τοῖς Προτεστάνταις καὶ Παπικοῖς.

‘Η ἀκαινοτόμητος Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία (καὶ ὅχι ἡ Ἐκκλησία τῶν Οἰκουμενιστῶν τῆς ἐποχῆς μας) περιετείχισε κατὰ τὸ ἔνδοξον παρελθόν της τὸ ἀνολλοίωτον τῆς γλωσσικῆς μορφῆς τῆς Ἀγίας Γραφῆς μὲ Πατριαρχικὰς ἀποφάσεις, δεσμοὺς καὶ ἀπαγορεύσεις.

Χαρακτηριστικὰ εἶναι τὰ γραφόμενα εἰς τὴν ἀπὸ τὸν 1704 Συνοδικὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Γαβριὴλ τοῦ Γ’, ὅτι ἡ τοιαύτη κατὰ λέξιν μετάφρασις εἶναι περιττὴ καὶ ἀνωφελής: «ἡ γὰρ ἔννοια καὶ τὸ βάθος τῶν Ιερῶν Γραφῶν, χωρὶς τῶν ἐξηγητῶν θείων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, οὐδὲ αὐτοῖς τοῖς ἐπισταμένοις τὴν ἐλληνικὴν διάλεκτον πρόχειρος ἐστὶ καὶ εὐκατάληπτος, πολλῷ δὲ περισσότερον τῷ ἀπλῷ λαῷ· τῷ δὲ βουλομένῳ Χριστιανῷ ἀναγινώσκειν τὰ ιερὰ τῆς Ἐκκλησίας βιβλία, ἡ ἀναγνωσίς τούτων ἐλληνιστὶ ἐκτιθεμένων, εἰ μετ’ εὐλαβείας γένηται, καίτοι τοῦ βάθους τῶν νοημάτων ἀγνοούμενου, ἀγιασμοῦ πρόξενος τῷ ἀναγινώσκοντι καθίσταται, κατὰ τὴν ὑποτύπωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας· ὥστε περιττὴ καὶ ἀνωφελής ἡ εἰς κοινὴν διάλεκτον μετάφρασις τῶν Ιερῶν Γραφῶν. Ἀλλωστε, οὐδὲ ἔξεστι (= δὲν ἐπιτρέπεται) τῷ τυχόντι νεωτερίζειν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ μεταλλάττειν τὰ πατροπαράδοτα».⁴⁾

Εἰς αὐτὰ τὰ θεάρεστα ἵχνη καὶ τὴν εὐλαβῆ τήρησιν τῶν παραδοθέντων ἐκινήθησαν καὶ πάντες οἱ ὄντως Ὁρθόδοξοι παλαιοὶ ἐκεῖνοι Πατριάρχαι, ὡς οἱ Ἀλεξανδρείας Γεράσιμος καὶ Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριος ὁ ΣΤ’, τοιζοντες ὁρθώτατα ὅτι δὲν εἶναι ἡ γνῶσις τὸ σημαντικώτερον, ἀλλὰ ἡ ἀρετή· ὅτι ὁ Θεὸς δίδει καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν γνῶσιν· ὅτι αὐτὰ ποὺ πολλάκις ἡ γνῶσις ἀγνοεῖ καὶ παρερμηνεύει, ἡ ἀρετὴ κατανοεῖ καὶ ἐξηγεῖ αὐθεντικά διότι «τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἔξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ»⁵⁾. ὅτι ἡ μεταγλώττισις τῶν Ἀγίων Γραφῶν ἀποξενώνει τὸν Πιστὸν ἀπὸ τὰς θείας ἀληθείας, γίνεται δὲ ἀφορημὴ εὐκόλου εἰσαγωγῆς πλανῶν καὶ αἰρέσεων, καὶ προσβάλλει εἰδικὰ τὸν Ἐλληνα, ὡς ὅτι εἶναι ξένοις πρὸς τὸν ἀρχαῖον Ἐλληνα καὶ τὴν γλῶσσαν του, εἰς τὴν ὄποιαν παρέδοθη ἐξ ἀρχῆς ἡ Ἀγία Γραφὴ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, καὶ τοῦτο τὸ παγκόσμιον προνόμιον ἡμῶν δὲν πρέπει νὰ ἀπευπολύσωμεν ἀσφαλῶς.⁶⁾

2) Πρωτοπρεσβ π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, «Τὸ ζήτημα τῆς μεταφράσεως τῆς Ἀγ. Γραφῆς εἰς τὴν Νεοελληνικὴν», Ἀθῆναι 2004, σελ. 237, 248, 251, καὶ «Ἀγιοπατερικὴ πραγματεία κατὰ τῆς εἰς ὀπλοῦν μεταφράσεως τῶν Ἀγίων Γραφῶν», Περιοδ. «Ἀγ. Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμενίτης», φ. 196-197-198.

3) π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ αὐτόθι, σελ. 339 καὶ 385. -

4) βλ. «Κανονικαὶ Διατάξεις τῶν Αγιωτάτων Πατριαρχῶν Κων/λεων» Μ. Γεδεών, Κων/λις 1888, τόμος α', σελ. 107.

5) Α'Κορ. α', 27.

6) π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ αὐτόθι, σελ. 49 - 53, 60 - 70, 305 - 310, 410 - 416 καὶ 51*- 53*.

Δυστυχῶς τὴν παγίαν αὐτὴν τακτικὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡθέτησαν - μεταξὺ καὶ πολλῶν ἄλλων - οἱ Οἰκουμενισταὶ ἥγεται τῶν Νεοημερολογιτῶν, ἐγκρίνοντες μεταφράσεις τῆς Καινῆς Διαθήκης δῆθεν ὀρθοδόξους, καὶ εἰσαγάγοντες αὐτὰς καὶ εἰς τὴν Θείαν Λατρείαν· μεταφράσεις ὅμως ἀποδειχθεῖσαι πλήρεις πλήθους αἵρετικῶν ἐξηγγήσεων, παρόλον ὅτι ὑπογράφονται ὑπὸ «Ὁρθοδόξων» Καθηγητῶν Πανεπιστημίου. Ἡ μετάφρασις, συγκεκριμένα, τὴν ὁποίαν χρησιμοποιεῖ τὸ νεοτύπωτον Νεοημερολογιτικὸν «Ἐκλογάδιον» τῶν Ἱερῶν ἀποσπασμάτων τῆς Καινῆς Διαθήκης, εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς Προτεσταντικῆς Βιβλικῆς ἔταιρείας ἐκδοθεῖσα ἐν ἔτει 1989 καὶ ἐκπονηθεῖσα ὑπὸ τεσσάρων Ἑλλήνων Καθηγητῶν, ἡ ὁποίᾳ παρόλον ὅτι ἐνεκρίθη ὑπὸ τῶν Οἰκουμενιστικῶν Συνόδων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἑλλάδος ὡς «σύμφωνος πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρὸς τὴν αὐτῆς Παράδοσιν», ἐν τούτοις βρίθει σημείων μετεφρασθέντων αἵρετικῶς καὶ ἀντορθοδόξως, καθὼς αὐτοὶ οἱ Ἰδιοὶ οἱ Νεοημερολογίται τώρα(;) ἀνεκάλυψαν καὶ ἥδη κατήγγειλαν μὲν ἡχηρὰ δημοσιεύματα.⁷⁾

Οὕτως ἐμπράκτως ἐδικαιώθησαν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μακαριστοὶ πρόγονοι ἡμῶν, οἱ ἀντιταχθέντες εἰς τὸ ἀνίερον ἔργον τῆς μεταφράσεως, ἐμπράκτως ἀποδειχθέντος ὅτι μετάφρασις ἄνευ καιρίων δογματικῶν καὶ σωτηριολογικῶν ἀποκλίσεων εἶναι ἀδύνατος, ὅθεν καὶ κατὰ πάντα ἀπόβλητος· πολὺ δὲ περισσότερον ἀδιανόητον καὶ βλάσφημον νὰ εἰσαχθῇ καὶ εἰς τὴν Θείαν Λατρείαν!

Συνεπείᾳ πάντων τῶν ἀνωτέρω, καὶ δεδομένου ὅτι ὁ Ἱερὸς ἀγῶν ἡμῶν δὲν εἶναι μόνον διὰ τὴν τήρησιν τοῦ Πατρίου ἡμερολογίου, ἀλλὰ διὰ τὴν τήρησιν τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ πάντα ἀλυμάντου καὶ ἀκαινοτομήτου ἀπὸ τῆς μεταλλακτικῆς μανίας τῶν Οἰκουμενιστῶν, καταγγέλομεν ἐνώπιον τῆς Ὁρθοδόξου συνειδήσεως καὶ αὐτὸ τὸ Οἰκουμενιστικὸν διάβημα ὡς αἵρετικόν, ἀντορθόδοξον καὶ ἐπιβλαβῆ. Ἐὰν οἱ ζηλώσαντες δόξαν Καλβίου καὶ Λουθήρου Οἰκουμενισταὶ ἥγεται Χριστόδουλος, Βαρθολομαῖος καὶ λοιποί, ἀγαποῦν καὶ ἐπιμένουν νὰ καινοτομοῦν, ἀς καινοτομοῦν· ὅμως ἄνευ ἡμῶν καὶ τοῦ ποιμνίου ἡμῶν· καὶ ἀς γνωρίζουν, ὅτι μακρὰν τῆς Ὁρθοδόξου ὅμοιογίας εὑρίσκονται.

‘Ημεῖς δ’ ἐμμένομεν ἀνυποχωρήτως εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ 1901, ἐπὶ τῶν γεγονότων τῶν γνωστῶν ὡς «Εὐαγγελικῶν», ἔξαπολυθεῖσαν Ἐγκύλιον τῆς τότε Ὁρθοδόξου Ιερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐνστερνούμενοι ἐπαναλαμβάνοντες τὰ σοφά της λόγια:

«Ἡ Ἐληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παγίως ἀπεφήνατο, ὅτι τὰς ὑψηλὰς καὶ σωτηρίους τοῦ Εὐαγγελίου ἐννοίας ἀδύνατον εἶναι νὰ ἀποδώσῃ οἰαδήποτε μετάφρασις, ἀπλῶς τὰς λέξεις ἀντικαθιστῶσα δι’ ἄλλων εὐληπτοτέρων, διότι οὔτως ἀπειλεῖται διαστροφὴ τῶν ἐννοιῶν, αἵτινες ἀνεπτύχθησαν καὶ διετυπώθησαν εἰς δόγματα παρὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Τὴν ἐπιζήτησιν πληρεστέρας καὶ σαφεστέρας τοῦ Ιεροῦ Εὐαγγελίου κατανοήσεως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐ μόνον οὐδέποτε ἀπηγόρευσεν, ἀλλὰ καὶ πάντοτε μὲν συνέστησεν, ἐνίστε δὲ καὶ ἐπέβαλεν, οὐχὶ ὅμως διὰ μεταφράσεων, ἀλλὰ διὰ τῶν κανονικῶς ἀνεγνωρισμένων καὶ καθηγιασμένων ἐρμηνευτῶν τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ τῶν μεγάλων αὐτῆς διδασκάλων, ὡς καὶ πάσης ἄλλης ἀπὸ τῶν διαυγῶν αὐτῶν πηγῶν ἡντλημένης, καὶ ὑπ’ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας μετὰ ἔλεγχον ἐγκεκριμένης.

Συνῳδὰ τούτοις ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπεδοκίμασε καὶ ἀναθεμάτισεν οὐχὶ ἄπαξ πᾶσαν οἰανδήποτε μετάφρασιν τοῦ Ιεροῦ Εὐαγγελίου εἰς ἀπλουστέραν γλῶσσαν διά τε Συνοδικῶν ὅρων καὶ διὰ Πατριαρχικῶν καὶ Συνοδικῶν ἀποφάσεων καὶ ἐγκυκλίων».⁸⁾

7) πρβλ. διὰ τὸν ἔλεγχον μερικῶν αἵρετικῶν μετεφρασμένων ἐδαφίων, ἐφημ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», φ. 1567, σελ. 1 καὶ 7, φ. 1574, σελ. 1, καὶ φ. 1581, σελ. 1.

Διὰ τῆς παρούσης συμφώνως καὶ ἡμεῖς ἐντελλόμεθα πᾶσι τοῖς πνευματικοῖς ἡμῶν τέκνοις, ὅπως ἀποφεύγουν καὶ ἀποστρέφονται ὡς ἀποδεδειγμένως ἐπιβλαβῆ πᾶσαν κυκλοφοροῦσαν κατὰ λέξιν μετάφρασιν τῶν Ἱερῶν Γραφῶν, ἔστω καὶ ἀν ὑπογράφεται ὑπὸ «Ὀρθοδόξων» Καθηγητῶν, ἔστω καὶ ἀν ἐνσωματώνη «Συνοδικὰς» ἐγκρίσεις Οἰκουμενιστῶν. Πρὸς βαθυτέραν κατανόησιν δὲ τῶν Εὐαγγελίων καὶ Ἀποστολικῶν ἀναγνωσμάτων, ὁ μὲν Τίμιος Κλῆρος ἱερῶτατον ἔχει καθῆκον, ὅπως ἐν τῷ θείῳ κηρύγματι ἔξηγει Πατερικῶς αὐτά, ὁ δὲ Πιστὸς Λαὸς δύναται ἀφόβως καὶ ἐπαινετῶς νὰ καταφεύγῃ εἰς τὰς κυκλοφορούσας Ἅγιοπατερικὰς καὶ παλαιὰς ἐρμηνείας Ἅγιων ἀνδρῶν, ὑπὸ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ καιροῦ δοκιμασθέντων, ὡς π.χ. τοῦ Ἅγιου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ Ἅγιου Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, τοῦ Ἅγιου Νικοδήμου καὶ Νικηφόρου τοῦ Θεοτόκη.

Ἐπίσης ὅχι ἀπλῶς ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ἀλλὰ τονίζομεν πρὸς αὐτὸν ὅτι, ὡς συνεργὸς εἰς τὴν προδοσίαν καὶ βεβήλωσιν τῶν Ἱερωτέρων τῆς Πίστεως μας θὰ λογισθῇ πλέον, ὅποιος δὲν ἀντιδρᾷ δυναμικὰ καὶ δὲν χωρίζεται ἀπὸ τοιούτους ποιμένας ξένους τῆς πραγματικῆς Ὀρθοδοξίας, τῶν ὄποιων τὰ αἱρετικὰ διαβήματα τέλος δὲν ἔχουν, καὶ δὲν φείδονται οὐδὲ κὰν αὐτῶν τῶν Ἱερῶν πηγῶν τῆς θεοπαραδότου Πίστεώς μας, μετατρέποντες αὐτὰς διὰ τῶν ἀλόγων μεταφράσεων, εἰς αἱρετικὰς καὶ ἀποβλήτους.

Καὶ «ὅ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καὶ ὁ ρυπαρὸς ρυπαρευθήτω ἔτι, καὶ ὁ δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω ἔτι, καὶ ὁ ἀγιος ἀγιασθήτω ἔτι. Ἰδοὺ ἔχομαι ταχύ, καὶ ὁ μισθός μου μετ' ἐμοῦ, ἀποδοῦναι ἐκάστῳ ὡς τὸ ἔργον αὐτοῦ. Ἐγὼ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ἀρχὴ καὶ τέλος»⁹, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† ὁ Αθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Μακάριος, Πρόεδρος

ΤΑ ΜΕΛΗ

- † ὁ Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ Καλλίνικος
- † ὁ Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος
- † ὁ Μεσογαίας καὶ Νήσων Χριστοφόρος
- † ὁ Γαλλίας Φιλάρετος
- † ὁ Αύλωνος καὶ Βοιωτίας Ἀγγελος
- † ὁ Πειραιῶς Νήφων
- † ὁ Κρήτης Ἀρέθας
- † ὁ Φιλίππων Ἀμβρόσιος
- † ὁ Ταρσοῦ Βησσαρίων

29 ΜΑΪΟΥ 1453 ΗΜΕΡΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

552 χρόνια συμπληρώθηκαν άπό τὸν τραγικὸ ἐκεῖνο Μάιο κατὰ τὸν ὅποιο ὁ σουλτάνος Μωάμεθ ὁ Β' ἐκυρίευσε βίαια τὴν πρωτεύουσα τῆς Ὑρθόδοξης Ἐλληνικῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Ἀνατολῆς, τὴν Κωνσταντινούπολη. Τὸ Ἐλληνικὸ φῶς τῆς Κλασσικῆς Παιδείας καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ φώτιζε τὴν Οἰκουμένη γιὰ χῆλια χρόνια, ἔπαψε νὰ φέγγει στὶς 29 Μαΐου 1453, ἡμε-

ρα Τρίτη. Ἡ παντοδύναμη καὶ πάμπλουτη «βασιλεύουσα πόλις», ἡ «ἐπτάλιοφος τῆς Ἀνατολῆς», ἡ «Νέα Σιών», ἡ «Νέα Ιερουσαλήμ», ἡ «μήτρα τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ», παραδόθηκε στὴ βαρβαρότητα καὶ τὴ ληστρικὴ μανία τῶν Ὄθωμανῶν Τούρκων.

Ἐπὶ δύο σχεδὸν μῆνες -ἀπὸ τὶς 6 Απριλίου ποὺ ἔγινε ἡ ἐπίσημη ἔναρξη τῆς πολιορκίας- οἱ γενναῖοι ὑπερασπιστὲς τῆς Βασιλεύουσας, πολεμῶντας ἐναντίον ἐχθροῦ εἴκοσι καὶ πλέον φορές πολυαριθμοτέρου, ὑπεράσπιζαν μὲ ἥρωϊσμὸ καὶ αὐταπάρνηση τὰ τείχη τῆς θεοφύλακτης πόλης. Πολεμοῦσαν γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τὴ θρησκεία, γιὰ τὰ μεγάλα ἰδανικά, καὶ ὅχι γιὰ ἀπολαύσεις ὑλικὲς καὶ γιὰ πρόσκαιρη ἐπίγεια δόξα, ὅπως οἱ Ὄθωμανοί.

Τὴ Δευτέρα, 28 Μαΐου, μιλώντας ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος σὲ δόλους τοὺς ὑπευθύνους τῆς ἄμυνας - Ἐλληνες καὶ ξένους ἐθελοντὲς ἀπὸ τὴ Δύση- «Πολεμᾶμε, εἶπε, γιὰ τὰ τέσσερα μεγαλύτερα ἀγαθὰ ποὺ ὑπάρχουν σὲ τοῦτον τὸν κόσμο· τὴν πίστην μας, τὴν πατρίδα μας, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους μας. Ἄν, σὰν ἄντρες ποὺ εἴμα-

στε, πρέπει γιὰ καθένα ἀπ' αὐτὰ νὰ ἀγωνιστοῦμε ὡς τὸ θάνατο, τώρα ποὺ χρειάζεται νὰ πολεμήσουμε γιὰ ὅλα μαζί; Ἅς διώξουμε τὸ φόβο ἀπὸ τὴν καρδιά μας. Τούτη ἡ πολιτεία εἶναι σκεπὴ γιὰ μᾶς, καταφύγιο τῶν χριστιανῶν, ἐλπίδα καὶ χαρὰ πάντων τῶν Ἐλλήνων. Δὲν χρειάζεται νὰ σᾶς πῶ περισσότερα· σὲ μᾶς τὴν ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεὸς νὰ τὴ σῶσουμε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀπίστων. Ἅς ἀγωνιστοῦμε δῆλοι μαζί γιὰ τὴν ἐλευθερία, τὴ δόξα καὶ τὴ μνήμη τῶν ἀνθρώπων. Στὰ χέρια σᾶς ἐμπιστεύομαι τὸ σκήπτρο μου. Νάτο· σῶστε το. Στεφάνια σᾶς καρτεροῦν στὸν παράδεισο, καὶ στὴ γῆ θὰ μνημονεύονται τιμητικὰ τὰ ὄνόματά σας εἰς τοὺς αἰώνας τῶν αἰώνων».

Καὶ ὁ Μωάμεθ προετοιμάζοντας τοὺς ἀξιωματούχους του γιὰ τὴ μεγάλη ἔφοδο

τοὺς ὑποσχέθηκε τριήμερη λεηλασία καὶ ἀπόλαυση ὑλικῶν ἀγαθῶν, ἀν κατόρθωναν νὰ κυριεύσουν τὴν «ώραία καὶ μεγαλοπρεπὴ πόλη, ...τὸ κέντρο τῆς γῆινης σφαίρας». Δὲν ὑπῆρχε καλύτερη κινητήρια δύναμη γιὰ τοὺς -ἀποθαρρυμένους ὑστερα ἀπὸ συνεχεῖς ἀνεπιτυχεῖς ἐφόδους - πολιορκητὲς, ἀπὸ τὸ ξύπνημα τῶν βάρβαρων ὁρέξεων τους.

Hταν ἡ σύγκρουση δύο διαφορετικῶν κόσμων; ἡ ἀντιπαράθεση δύο πολιτισμῶν, ἐνὸς πολιτισμοῦ πνευματικοῦ ποὺ ἀπευθύνεται στὶς εὐγενέστερες, στὶς ἡθικότερες ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐνὸς πολιτισμοῦ ποὺ ἀπευθύνεται στὶς ταπεινότερες, τὶς ὑλικότερες, τὶς σαρκικότερες ὅρμες καὶ διαθέσεις τοῦ ἀνθρώπου. Ἀντιπαρατάχθηκαν τὸ δίκαιο καὶ ἡ βία, τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ὥλη.

Fύρω στὰ μεσάνυχτα, μετὰ τὴν τελευταία θεία Λειτουργία στὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸ τῆς Ἁγίας τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ὅλοι ἐπέστρεψαν συγκινημένοι στὶς θέσεις τους. Ὁ ἡρωϊκὸς αὐτοκράτορας, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν πιστό του Γεώργιο Φραντζῆ, ἐπιθεώρησε ἔφιππος γιὰ τελευταία φορὰ τὰ τείχη καὶ ἐμψύχωσε τοὺς ὑπερασπιστές. Τί σκέψεις μελαγχολικές, κατάπικρες νὰ ἔκανε ὁ ἀτρόμητος ἡγεμόνας! Τί ἀντίθεση ἀνάμεσα στὴν ἡρεμη καὶ γλυκιὰ ἔκείνη νύχτα τοῦ Μαΐου μὲ τὶς μυρωδιές τῆς ἄνοιξης καὶ τὶς αὔρες τίς θαλασσινὲς νὰ ξεχύνονται παντοῦ, καὶ τὴν τελευταία θλιβερὴ νυχτερινὴ ἱππηλασία τοῦ αὐτοκράτορα!

Aκάλυπτοι σχεδὸν οἱ πολεμιστὲς πίσω ἀπὸ τὰ γκρεμισμένα τείχη καὶ ἐκτεθειμένοι πίσω ἀπὸ τοὺς πρόχειρους φράχτες μὲ τὰ δοκάρια, τὰ βαρέλια, τοὺς σάκκους μὲ τὴν ἄμμο, περιμένοντες οἱ γενναῖοι, ἀγρυπνοι, τὴ φοβερὴ ἐπίθεση τοῦ ἔχθροῦ. Καὶ ὁ λαὸς ἔχαρυπνα στοὺς ναοὺς καὶ ἀναπέμπει θερμές ἰκεσίες στὸν Ὅψιστο: «Κύριε, φεῖσαι ἡμᾶς τῆς δικαιίας σου ἀπειλῆς, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἀντικειμένου. Κύριε ἐλέησον!».

Zαφνικά, γύρω στὶς δύο τὰ μεσάνυχτα, μέσα ἀπὸ τὸ μαύρο σκοτάδι καὶ τὴν ἔφιαλτικὴ σιωπὴ ποὺ εἶχε ἀπλωθεῖ παντοῦ, μία φοβερὴ βοὴ ὑψώθηκε ἀσυγκράτητη μπροστὰ ἀπὸ τὰ ἀξιοθρήνητα τείχη, καὶ τρομερὲς κραυγὲς καὶ ἐκκωφαντικοὶ ὥχοι ἀπὸ κύμβαλα, τύμπανα, σάλπιγγες κ.λ.π. πλημμύρισαν τὸν ἄνοιξιάτικο ὁέρα. Οἱ μικρὲς δυνάμεις ποὺ ὑπερασπίζονταν τὰ τείχη δὲν αἰφνιδιάστηκαν καὶ ὑπόδεχθηκαν τὸν ἔχθρὸ μὲ γενναιότητα καὶ πείσμα. Οἱ ἔσχατος ἀγώνας εἶχε ἀρχίσει.

Tὸ πρῶτο ἐπιθετικὸ σῶμα -ἔνας συρφετὸς ἀπὸ 50.000 ἀγρίους τυχοδιῶκτες καὶ πρόχειρα ἔξοπλισμένους- πλησιάζει σέρνοντας ἀμέτρητες σκάλες καὶ σταματᾶ κοντὰ στὴν τάφρο. Ρίχνουν βέλη καὶ ἀκόντια οὐρλιάζοντας τρομακτικά. Τὰ ὅπλα ὅμως τῶν πολιορκημένων τοὺς θερίζουν ἀλύπητα. Ὅσοι προσπαθοῦν νὰ ὑποχωρήσουν γιὰ νὰ σωθοῦν, ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν τοὺς ἀμειλικτοὺς στρατονόμους τοῦ Μωάμεθ, τοὺς ραβδούχους, ποὺ μὲ βούνευρα καὶ σιδερένια μαστίγια τοὺς κομματιάζουν. Ἔτσι τοὺς ἀναγκάζουν νὰ πλησιάσουν πάλι στὰ τείχη καὶ, ἀφοῦ περάσουν τὴν τάφρο, νὰ στήσουν τὶς σκάλες. Οἱ ὑπερασπιστὲς ὅμως τοὺς γκρεμίζουν καὶ ἐκτοξεύουν βροχὴ ἀπὸ βέλη καὶ πέτρες πάνω στὴ συμπαγὴ μάζα τους. Βλέποντας ὁ Μωάμεθ τὴν ἀποτυχία τοῦ πρώτου ἐπιθετικοῦ σώματος, γεμάτος λύσσα ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ὑποχώρησης.

Pροτοῦ προλάβονταν οἱ ὑπερασπιστὲς νὰ ἀναπαυθοῦν, νὰ ἀνασυνταχθοῦν καὶ νὰ ἐπισκευάσουν πρόχειρα τὰ σοβαρότερα ρήγματα ὑστερα ἀπὸ δύο ὥρες λυσσαλέας μάχης, ἀρχισε ἡ δεύτερη ἐπίθεση ἀπὸ τὸν τακτικό, τὸν ἐκπαιδευμένο, τὸν ἔξοπλισμένο στρατὸ τοῦ Μωάμεθ ἀπὸ τὶς μικρασιατικὲς κτήσεις του. Οἱ πολιορκημένοι γίνονται ξανὰ γίγαντες καὶ τοὺς θερίζουν ἀλύπητα. Παρὰ τὴ μεγάλη πειθαρχία τῶν στρατευμάτων τῆς Ανατολῆς, τὸ φανατισμὸ καὶ τὴ σφοδρότητα τῆς ἐπίθεσής τους, ἡ φρικαλέα ἔφοδός τους κλονίζεται, καὶ ὁ Μωάμεθ ὀργισμένος ἔδινε σὲ λίγο τὸ σύνθημα τῆς ὑποχώρησης καὶ τοῦ δεύτερου ἐπιθετικοῦ σώματος.

Hμέρα ἀρχισε νὰ ροδίζει. Ξημέρωνε ἡ 29η Μαΐου 1453 καὶ ἡ σημαία τῆς αὐτοκρατορίας μὲ τὸ δικέφαλο ἀετὸ κυμάτιζε περιφανῆς στὴν πύλη τοῦ Ἅγιου Ρωμανοῦ. Εἶχαν περάσει σχεδὸν τέσσερες ὥρες ἄγριας, ἀκατάπαυστης μάχης. Ἡ Κωνσταντινούπολη ἦταν ἀκόμα θρόδοξη καὶ Ἐλληνική.

O Μωάμεθ ὅμως -ἀφοῦ πέτυχε τὸ σκοπό του, νὰ ἔξαντλήσῃ τὶς δυνάμεις τῶν πολιορκημένων- ἐτοίμαζε κιόλας τὴν τρίτη ἐπίθεσή του, τοὺς σκληροὺς γενιτσάρους, τὸν ἐπίλεκτο στρατὸ του. Οἱ γενίτσαροι «ἄνδρες πάνω στὸν ἄνθο τῶν νιάτων τους, γεροί, γεμάτοι ὅρμη, χύθηκαν ἀκαταμάχητοι πάνω στοὺς ὑπερασπιστὲς μὲ τέτοια ἀπόφαση καὶ τόσα οὐρλιαχτά, ποὺ ἔλεγες πώς δὲν ἦτανε ἄνθρωποι παρὰ λιοντάρια». Νόμιζαν ὅτι οἱ

πολιορκημένη θὰ ἡταν εύκολη λεία, ἔτσι κουρασμένοι καὶ ταλαιπωρημένοι. Ὅμως γελάστηκαν. Ἐτσι τὸ ἔνα κῦμα παραχωροῦσε τὸ πεδίο τῆς μάχης στὸ ἄλλο, ὥσπου ἡ τρομερὴ ἐπίθεσή τους ἐξασθενεῖ.

Ω συστρατιῶται καὶ ἀδελφοί, στῆτε ἀνδρείως... Ὁ Θεός ὁ ὑπὲρ ἡμῶν πολεμεῖ, δειλίᾳ κατέχει τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβῶν» κραυγάζει μὲ δυνατὴ φωνὴ ὁ αὐτοκράτορας. Κι ἐκείνη τὴν κρίσιμη στιγμή, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ κατάκοποι ὑπερασπιστὲς νικούσαν τοὺς φοβεροὺς γενίτσαρους, συνέβησαν δύο τραγικὰ περιστατικά ποὺ ἔπαιξαν σημαντικὸ ρόλο στὴν ἔκβαση τοῦ ἀγώνα. Ὁ Ἰωάννης Ἰουστινιάνης, ὁ ἀτρόμυτος Γενοβέζος ἀρχηγός ποὺ πολεμοῦσε μὲ ἀπαράμιλλο θάρρος δίπλα στὸν αὐτοκράτορα, τραυματίσθηκε θανάσιμα καὶ ἀποχώρησε ἀπὸ τὴ μάχη, γεγονός ποὺ προκάλεσε σύγχυση καὶ ἀμηχανία στοὺς ἀμυνόμενους. Ἐν τῷ μεταξύ, 750 μέτρα πιὸ πέρα, ἀπὸ μία μικρὴ ἀσύμμαντη πυλίδα, τὴν Κερκόπορτα, ποὺ εἶχε ἔχειασθεῖ ἀνοιχτή, εἰσέβαλλαν καμιὰ πενηνταριὰ Ὄθωμανοί, ἀναρριχήθηκαν στοὺς πύργους τῶν τειχῶν, κατέβασαν τὰ βυζαντινὰ λάβαρα, ὅψωσαν τὶς τουρκικὲς σημαῖες καὶ ἀρχισαν νὰ χτυποῦν ἀπὸ φηλὰ τοὺς ὑπερασπιστές. Παρ’ ὅλο ποὺ ἡ εἰσβολὴ τους ἀποκρούσθηκε, οἱ ἀμυνόμενοι πανικοβλήθηκαν καὶ ἀρχισαν νὰ κραυγάζουν «Ἐάλω ἡ Πόλις».

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, ὅπως ὁ τραυματισμὸς καὶ ἡ ἀποχώρηση τοῦ Ἰουστινιάνη, ἐπέδρασαν καταλυτικὰ στὸ ἥθικὸ τῶν πολιορκημένων. Ὅταν ὁ Μωάμεθ πληροφορήθηκε τὸ συμβάν, ἔξαπέλυσε τὸν κύριο ὅγκο τοῦ στρατοῦ του στὴν πύλη τοῦ Ἀγίου Ρωμανοῦ. Φοβερὴ στιγμὴ! Μία ὥρα μετὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἡ ἀμυνα ἔσπαξε παντοῦ καὶ τὰ μανιασμένα στίφη τῶν Τούρκων ὅρμούσαν ἀσιγκράτητα στὴ Βασιλεύουσα σὰν ἄγρια θηρία νὰ κατασπαράξουν τὸ πληγωμένο τῆς σῶμα.

Εἴνας μετὰ τὸν ἄλλο χάνονται οἱ γενναῖοι ἀποκρούοντας τὰ μανιασμένα κύματα τοῦ ἔχθροῦ. Τραγικὲς ὥρες, συγκλονιστικές! Ὁ Κωνσταντίνος πολεμώντας μέχρι τὴν ἐσχάτη στιγμὴ ὡς ἥρωας, ὡς Ἐλληνας, βρέχει μὲ τὸ μαρτυρικό του αἷμα τὸ ἔδαφος τῆς πατρίδας. Μέσα στὴν ἄγρια συμπλοκὴ ἔνας θηριώδης γενίτσαρος τὸν πληγώνει κατάστηθα. Ὁ αὐτοκράτορας πέφτει, ὅμως σηκώνεται πάλι λουσμένος στὰ αἷματα καὶ χτυπᾶ παράφορα μὲ ἀπίστευτη δύναμη. Ἡ τραγικὴ βεβαιότη-

τα τοῦ χαμοῦ τῆς ἀγαπημένης πόλης του, τὸν μεταμορφώνει σὲ γίγαντα φοβερό. Ὁρμᾶ μέσα στὰ πλήθη ποὺ εἰσβάλλουν, στίφη θηρίων, θερίζοντας πλήθος μὲ τὸ καταματωμένο σπαθί του. Καὶ μέσα στὴν ἄγρια συμπλοκή, κάποιος γενίτσαρος τὸν χτυπᾷ πισώπλατα. Ἐτσι πέφτει, σὰν ἀπλὸς στρατιώτης, στὴν γκρεμισμένη πύλη τοῦ Ἀγίου Ρωμανοῦ.

Θί σκηνὴς ποὺ ἀκολούθησαν εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ φρικτές, τὶς πιὸ βάρβαρες στὴν ιστορία. Μόλις ἔγινε γνωστὴ ἡ εἰδηση ὅτι οἱ Τούρκοι εἶχαν μπεῖ στὴν Πόλη, ἔνας ἀνθρώπινος χείμαρρος ἀπὸ παιδιά, ἀπὸ ἄντρες καὶ γυναικες κάθε ἥλικιας, κάθε κοινωνικῆς τάξεως, κυλοῦσε πρὸς τὸ λιμάνι ἀπὸ ὅλους τοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες. Βοὴ ἀπόγνωσης συνταρακτικὴ καὶ ἀτέλειωτη ἀκουγόταν νὰ βγαίνῃ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πανικόβλητο πλῆθος.

Θί πρωτες ὥρες ἦταν τραχιές. Ἀγριες ὥρες αἵματηρες. Σφαγὲς καὶ ὀδυρμός. Σὲ ὁρισμένα μέρη δὲν διακρινόταν ἡ γῆ ἀπὸ τὰ πολλὰ πτώματα. «Τὸ αἷμα ἔτρεχε ὅπως ὅταν βρέχει καὶ τὸ νερὸ πλημμυρίζει τὰ ρεῖθρα τῶν δρόμων· τόσο αἷμα χύθηκε», γράφει στὸ Ἡμερολόγιο του ὁ Νικολὸ Μπαρμπαρά, Βενετὸς γιατρὸς ποὺ πολέμησε στὰ τείχη. «Τὸ θέαμα ἦταν φρικτό, γραφει ὁ Φραντζῆς. Παντοῦ ἀκούγονταν θρήνοι καὶ παντοῦ γίνονταν ἀρπαγὲς γυναικῶν ὅλων τῶν ἥλικιων. Ποῖος μποροῦσε νὰ περιγράψῃ τὰ κλάματα καὶ τὶς φωνὲς τῶν παιδιῶν, ἢ τὴ βεβήλωση τῶν ἰερῶν ἐκκλησιῶν; ». Ὁ Κριτόβουλος λέει πὼς «σὰν ἄγρια καὶ ἀνήμερα θηρία χυμούσαν στὰ σπίτια τραβώντας ἀσπλαχνα τὶς γυναικες... Τοὺς κάνανε ὅποιο κακὸ καὶ ἀν φαντασθεῖς... Καὶ ἔβλεπες ἀκόμα εὐγενικὰ καὶ ὥραια παιδιὰ καθὼς καὶ τιμημένους γέρους νὰ τοὺς τραβᾶνε ἀπὸ τὰ γένεια καὶ ἀνελέητα νὰ τοὺς χτυπᾶνε... Σπίλωναν καὶ λεηλατούσαν τοὺς ναούς... Ἐριχναν κατάχαμα ἵερὰ σκεύη καὶ τὶς εἰκόνες... Τοὺς κρατῆρες καὶ τὶς φιάλες ὅπου βάζανε τὰ ἄχραντα Μυστήρια τὰ πήρανε γιὰ νὰ πίνουνε μ’ αὐτὰ στὰ γλέντια τους κρασί, νὰ μεθάνε». Καὶ ὁ Δούκας ἀναφέρει πὼς «ὅσοι δὲν μπορούσαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ σπίτια τους εἴτε ἀπὸ ἀρρώστια, εἴτε ἀπὸ γερόματα, τοὺς σφάζανε δίχως ἔλεος. Τὰ νεογέννητα μωρὰ τὰ πέταξαν στὶς πλατεῖες».

Πλῆθος τρομοκρατημένων πολιτῶν ἔτρεχε στὸ ναὸ τῆς Ἀγίας Σοφίας, γιὰ νὰ βρεῖ ἀσφάλεια καὶ προστασία. Ὅταν ὁ μεγαλο-

πρεπής να δύναται γέμισε ασφυκτικά ἀπό τὸ ἀξιοθόρηνητο ἐκεῖνο πλῆθος ποὺ δεόταν καὶ θρηνοῦσε γοερά, κλείστηκαν οἱ χάλκινες πύλες. Ἀλλὰ μετά ἀπὸ λίγο ἄγρια, μανιασμένα στήφη Τούρκων, γεμάτα ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν θυμάτων τους ποὺ εἶχαν σφάξει πρίν, ἔφτασαν στὸ ναὸ καὶ ἔσπασαν μὲ τσεκούρια τὶς πύλες. Τυφλωμένοι ἀπὸ μανία νὰ ἐκδικηθοῦν, νὰ λεηλατήσουν, δρυμησαν σὰν πεινασμένοι λύκοι σὲ πρόβατα. Ἀρχισαν νὰ σφάζουν ἀλύπητα παιδιὰ καὶ γέροντες. Τοὺς ἄλλους τοὺς ἔδεσαν καὶ τοὺς τραβούσαν μαζί τους. Μὲ ἀπίστευτη κτηνωδίᾳ, σὰν τὰ αἰμοβόρα κοράκια, ἔπεσαν πάνω στοὺς δυστυχισμένους ποὺ σφάδαζαν ἀνυπεράσπιστοι στὰ βρώμικα χέρια τους, καὶ οἱ σπαρακτικὲς κραυγές τους ἀκόμα καὶ σήμερα μποροῦν νὰ ραγίσουν τὴν καρδιὰ τῆς οἰκουμένης· κύματα - κύματα παφλάζοντας φθάνουν ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅχθη τοῦ χρόνου καὶ εἰσχωροῦν στὴν ψυχὴ καὶ στὴ μνήμη.

Tὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ Μωάμεθ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ πολυάριθμο ἐπιτελεῖο του, μπῆκε πανηγυρικὰ στὴν ἑρημωμένη Πόλη. Κατευθύνθηκε πρὸς τὴν Ἁγία Σοφία καὶ, ἀφοῦ προχώρησε μέσα στὸ ναό, παρατήρησε μὲ θαυμασμὸ τὸ κάλλος καὶ τὸ μεγαλεῖο του. Ἀμέσως κάλεσε ἴμαμη ποὺ τὸν διέταξε νὰ ἀνέβῃ στὸν χριστιανικὸ ἄμβωνα καὶ νὰ διαλαλήσῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος Θεὸς ἀπὸ τὸν Ἄλλαχ. Ὁ ἴδιος, «ὅς υἱὸς τῆς ἀνομίας, ὁ πρόδρομος τοῦ ἀντιχρίστου», ἀφοῦ ἀνέβηκε στὴν Ἁγία Τράπεζα, προσευχήθηκε στὸ Θεό του. Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ Ἁγία Σοφία, τὸ σύμβολο τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔγινε τζαμί. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴ σκέπασε ἡ παγωμένη νύχτα, μουλιασμένη μέσα στὸ θρῆνο καὶ τὸ αἷμα. «Ἡ χιλιόχρονη αὐτοκρατορία παραδινόταν πιὰ στὸ Θεό τοῦ Ἰσλάμ. Ὁ σταυρός, ποὺ στε-

κόταν αἰῶνες ἀπάνω στὸν τροῦλο τῆς, γκρεμίστηκε καὶ ἔπεσε στὴ γῆ μὲ τρομακτικὸ κρότο. Ἀραγε νὰ τὸν ἀκούσαν οἱ χριστιανοὶ ἡγεμόνες τῆς Δύσης, ποὺ ἐγκατέλειψαν μονάχο καὶ ἀβοήθητο τὸν αὐτοκράτορα στὴν ὕστατη ὥρα τοῦ χαμοῦ του; ».

Hτι πτώση τῆς Κωνσταντινούπολης εἶχε κοσμοϊστορικὴ σημασία. «Ο, τι χάθηκε ἦταν κοινὸ κτῆμα τῆς Χριστιανοσύνης καὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ὁμως παρὰ τὴ φοβερὴ καταστροφή, ἔμεινε μέσα στὴν ψυχὴ τῶν Ἑλλήνων ἡ ἐλπίδα, ἡ πίστη, ἡ αἰσιοδοξία, ὅτι κάποια μέρα θὰ ἐπανακτήσουμε ὅλα ὅσα χάσαμε, ὅτι κάποια μέρα πάλι θὰ γίνουν δικά μας, πάλι θὰ γίνουν Ἑλληνικὰ καὶ Ὁρθόδοξα. Ἡ ἀκλόνητη αὐτὴ πεποίθηση φαίνεται στὰ δημοτικά μας τραγούδια:

«Σώπασε κυρά Δέσποινα καὶ μὴν πολυδακρύζεις.
Πάλι μὲ χρόνους μὲ καιρούς, πάλι δικά σου εἴναι».

Τὴν ἴδια πίστη στὰ πεπρωμένα τοῦ Ἐθνους ἐκφράζει καὶ ἔνα ποντιακὸ δημοτικὸ τραγούδι:

«Ἄλι ἐμᾶς καὶ βάι ἐμᾶς πάρ' θεν ἡ Ρωμανία.

Ἡ Ρωμανία πέρασεν, ἡ Ρωμανία πάρθεν.

Ἡ Ρωμανία κι ἀν πέρασεν ἀνθεῖ καὶ φέρει κι ἄλλο».

Aὕτη ἡ ἐλπίδα, ὅτι ἡ ἀπώλεια εἴναι προσωρινή, μᾶς κράτησε Ἑλληνες καὶ Ὁρθοδόξους σὲ ὅλη τὴν Τουρκοκρατία. Καὶ αὐτὸ ἀποδείχθηκε περίτρανα μὲ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821. Πάνω στὰ τείχη τῆς Κωνσταντινούπολης οἱ Ἑλληνες ἀγωνίστηκαν μὲ μία ἀπόφαση: ἡ νὰ ζήσουν ἐλεύθεροι, ἡ νὰ πεθάνουν γιὰ τὴν Πίστη καὶ τὴν Πατρίδα. Αὐτὸ διαποτίζει ὡς φρόνημα πατριωτικὸ τὴν μετέπειτα ιστορία μας. Μὲ τὴν ἴδια ἀπόφαση, «Ἐλευθερία ἡ Θάνατος», ἀγωνίστηκαν καὶ οἱ ἥρωες τοῦ '21, γιὰ τὰ ἴδια ἴδανικὰ μὲ τοὺς ὑπερασπιστές τῆς Πόλης πολέμησαν.

Eἰ ἀθάνατοι μάρτυρες καὶ ὁμολογητὲς τῆς Πίστεως καὶ τοῦ Ἐθνους, ὅσοι θυσιάσθηκαν κατὰ τὴν ἀποφράδα ἐκείνη ἡμέρα τῆς Άλωσεως, ὑψώθηκαν - ὅπως οἱ «Ἐλευθεροί Πολιορκημένοι» τοῦ Μεσολογγίου - σὲ σύμβολα τῆς ἀλύγιστης καὶ ἀδούλωτης ψυχῆς. Τὸ μεγαλεῖο τοῦ τραγικοῦ ἀγώνα τους, τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς τους, γράφθηκε ἀνεξίτηλα στὶς ὑποθήκες τῆς ιστορίας, πέρασε ἀτόφιο στὴ συλλογικὴ συνείδηση τοῦ Γένους, στὴ συλλογικὴ μνήμη τῆς οἰκουμένης.

Gφόσον μὲσα μας θὰ κυλᾶται μάταια Ἑλληνικὸ Κυρίου, «οὐκ ἐπιλησόμεθα...»».

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 13ΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΟΥ Π.Σ.Ε. (9-16 ΜΑΪΟΥ 2005) 'Ορθόδοξος κριτική καὶ θεώρησις.

«Τὸ δὲ Πνεῦμα ωκτῶς λέγει,
ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονται τινες
τῆς Πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις
καὶ διδασκαλίαις δαιμονίων...»
(Α' Τιμ. 8', 1)

Α'ναβίωση μιᾶς ἀντιθέου Βαβέλ. Ἀχαλίνωτος ἀποστασία. Ἀπεριόριστος ἀνάμιξις καὶ δριακὸς συγκρητισμός. Προγραμματισμένη προδοσία. Τελεία ὅβρις καὶ ταπείνωσις τῆς νομιζομένης «Όρθοδοξίας». Ἄλωσις τῆς πάλαι ποτὲ Όρθοδοξου Ἐλλάδος καὶ θρίαμβος τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ συμφυρμοῦ. Ἀδιάντροπος ὑποκρισία φευδορθοδόξων ταγῶν. Βδέλυγμα ἀρνησίγριστον ἐστῶς ἐν τόπῳ ἀγίῳ. Θρίαμβος τῆς παμπροτεσταντικῆς φρενοβλαβείας, ἀπόδειξις δὲ τῆς Οἰκουμενιστικῆς ἀθλιότητος καὶ αἱρετικῆς ἔξαρσεως.

Μὲ τοιούτους λόγους πρέπει νὰ περιγράψῃ συνοπτικὰ ἔνας γνήσιος Όρθοδοξος τὸ προσφάτως τελεσθὲν ἐν Ἀθήναις 13ον παγκόσμιον Συνέδριον τοῦ τμήματος «παγκοσμίου Ιεραποστολῆς καὶ Εὐαγγελισμοῦ» τοῦ Π.Σ.Ε., τὸ ὅποιον συνεκλήθη ἐν Ἀθήναις κατόπιν οὐχὶ ἀπαιτήσεως τοῦ Π.Σ.Ε., ἀλλὰ προσκλήσεως ὑπὸ τῆς Διαρκοῦς Νεοημερολογιτικῆς 13μελοῦς Συνόδου κατὰ τὸ 2003¹. ἀνέλπιστον πρόσκλησιν διὰ τὴν ὅποιαν οἱ πολυώνυμοι Προτεστάνται δὲν παρέλειψαν ἐπανειλημμένα νὰ ἐκφράσουν «τὴν βαθείαν εὐγνωμοσύνην των», τονίζοντας πολλάκις καὶ θριαμβολογικῶς, ὅτι εἶναι ἡ πρώτη φορὰ εἰς τὴν 60ετή Ιστορίαν τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ εἰς τὴν 100ετή Ιστορίαν τῆς «Διε-

θνοῦς Ιεραποστολῆς» ποὺ συνέρχεται μία τοιαύτη γενικὴ συνέλευσις εἰς μίαν ἀμιγῶς καὶ παραδοσιακῶς Όρθοδοξον χώρα! Εἰς τὸν κ. Χριστόδουλον ἀνήκει, λοιπόν, καὶ αὐτὴ ἡ δευτέρᾳ «πρωτιά» εἰς τὴν συνωμοτικὴν παράδοσιν τῆς Όρθοδοξίας καὶ τῆς Ἐλλάδος εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν: ἐντὸς μόλις τεσσάρων ἑτῶν -ίσως ἐκπληρώνων προηγηθείσας ὑποσχέσεις του...- διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν νεωτέραν Ιστορίαν αὐτὸς ἐτόλμησε νὰ φέρῃ τὸ θηρίον τῆς Ρώμης εἰς τὴν Ἐλλάδα, τώρα δὲ νὰ φέρῃ καὶ τὸ Προτεσταντικὸν θηρίον -ήγήτορα τῆς Γενεύης, ὀλοκληρώνοντας τὴν προδοσίαν του μὲ τὸ φάσμα ὅλων τῶν αἱρετικῶν ὁμάδων τῆς ἐποχῆς μας!

α) ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Ἐπειδὴ οἱ περισσότεροι δὲν γνωρίζουν, πρέπει προκαταρκτικὰ νὰ εἴπωμεν ὅτι, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 20οῦ αἰῶνος δὲ πρῶτος παγκόσμιος ὄργανος ποὺ συνέστησαν οἱ Προτεστάνται διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἔχοντος καθαρὰ Προτεσταντικὴν προέλευσιν Οἰκουμενισμοῦ, ἥτο τὸ 1921 ὁ «Διεθνὴς Ιεραποστολικὸς Σύνδεσμος» (Δ.Ι.Σ.), ὁ ὅποιος προῆλθεν ἐκ τοῦ πρώτου «Παγκοσμίου Ιεραποστολικοῦ Συνεδρίου» τῶν διαφόρων Προτεσταντῶν τὸ 1910 εἰς τὸ Ἐδιμβούργον τῆς Σκωτίας. Εἰς τὸ Συνέδριον αὐτὸν ἐχρησιμοποιήθη διὰ πρώτην φορὰν καὶ ἡ λέξις «Οἰκουμενισμός», ὑπὸ τὴν σύγχρονον ἔννοιαν.

Συγχρόνως περὶ τὸ 1920 ιδρύονται ὑπὸ τῶν πολυδιασπασμένων Προτεσταντῶν ἐπίσης ἡ «Παγκόσμιος Κίνησις Ζωῆς καὶ Εργασίας» καὶ ἡ «Παγκόσμιος Κίνησις Πίστεως καὶ Τάξεως». Αἱ δύο αὐταὶ «κινήσεις» - ὄργανώσεις ἐτέλεσαν μέχρι τὸ 1937

1) πρβλ. «Ἐκκλησία», Μάρτιος 2003, σελ. 229.

Τό πρώτο Παγκόσμιο
Ιεραποστολικό
Συνέδριο τὸ 1910
εἰς τὸ Ἐδιμβούργον
τῆς Σκωτίας.

μερικὰ «παγκόσμια συνέδρια» μεμονωμένα τὸ ἔν ἐκ τοῦ ἑτέρου (ἄν καὶ τῆς αὐτῆς Προτεσταντικῆς προελεύσεως), ὡσπου τὸ 1937 ἀπεφάσισαν ὅπως συγχωνευθοῦν εἰς μίαν ὁργάνωσιν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἔκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.). Λόγω τοῦ μεσολαβήσαντος Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ἡ ἵδρυσις τοῦ Π.Σ.Ε. ἐπετεύχθη μόλις τὸ 1948 εἰς τὸ Ἀμστερνταμ τῆς Ὀλλαγδίας, ὅπου καὶ ἡ α' συνέλευσίς του.

Ἐδῶ πρέπει νὰ τονισθῇ, ὅτι ἀν καὶ αἱ δύο ἐν λόγῳ «κινήσεις» - πρόδρομοι τοῦ Π.Σ.Ε. ἥσαν ἀμιγῶς Προτεσταντικῶν ἐπιβολῶν καὶ ἐμπνεύσεων, ἐν τούτοις ἀπὸ πρώτης σχεδὸν στιγμῆς οἱ Ὁρθόδοξοι συμμετεῖχαν ἐνεργῶς καὶ συνέβαλλαν, εἰς μὲν τὴν κίνησιν Πίστεως καὶ Τάξεως, ἀπὸ τοῦ 1920, εἰς δὲ αὐτὴν τῆς Ζωῆς καὶ Ἐργασίας ἀπὸ τοῦ 1925!²

Ο δὲ Διεθνὴς Ιεραποστολικὸς Σύνδεσμος -εἰς τὸν ὅποιον οἱ ἔξ Ὁρθόδοξων Οἰκουμενισταὶ δὲν συμμετεῖχαν ἰδιαιτέρως- ἐτέλεσε πέντε παγκόσμια Συνέδρια ἔως τοῦ 1957, κατὰ δὲ τὸ 1961 συνεχωνεύθη καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Π.Σ.Ε., τὸ ὅποιον ἀποτελεῖται πλέον ἔως καὶ σήμερον ἀπὸ τέσσαρα τμήματα (ἐκ τῶν ὅποιών ἔκαστον ἀπὸ ἀρκετὰ ὑποτμήματα):

- α) Οἰκουμενικῶν Μελετῶν
- β) Οἰκουμενικῆς Δράσεως
- γ) Διεκκλησιαστικῆς βοηθείας
- καὶ δ) Παγκοσμίου Ιεραποστολῆς καὶ Εὐαγγελισμοῦ.³

2) πρβλ. Β. Σταυρίδου, Εὐ. Βαρελλᾶ, «Ιστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως», σελ. 81 καὶ 92-93.

3) πρβλ. αὐτόθι, σελ. 66-71, 146 καὶ 155-156.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Π.Σ.Ε. καλεῖται κάθισθαι ἐπτὰ ἡ ὀκτὼ ἔτη, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τῶν ἐτῶν αὐτῶν τὰ ἐπὶ μέρους τμήματα καὶ ὑποτμήματα αὐτοῦ συγκαλοῦν μεμονωμένα (ἐπὶ τοῦ ὀντικειμένου τους) παγκόσμια συνέδρια ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν καὶ ἐπίβλεψιν πάντοτε τοῦ συνόλου Π.Σ.Ε., ὡς τὸ νῦν 13ον τοῦ Τμήματος «Ιεραποστολῆς καὶ Εὐαγγελισμοῦ».

Αὐτὰ διὰ τὴν Ιστορίαν.

β) ΚΟΙΝΗ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ!

Τὸ ἐρώτημα δὲ ποὺ ἀβίαστα καὶ ἐν πρώτοις δημιουργεῖται εἰς τὸν εὐσεβὴ Ὁρθόδοξον, εἶναι τὸ πῶς εἶναι δυνατόν Ὁρθοδοξία καὶ αἵρεσις, Χριστὸς καὶ ἀντίχριστος, εὐσεβὴς καὶ ἀσεβής, Ἔκκλησία Χριστοῦ καὶ συναγωγὴ πονηρευομένων νὰ κάνουν κοινὴν ιεραποστολήν; Νὰ κηρύξουν ποῖον Χριστόν; Ποῖον Εὐαγγέλιον; Ποίας Χριστιανικὰς ἀρχάς; Ποῖαν πίστιν; Ποῖαν εὐσέβειαν καὶ ἀρετήν;

Ἐξιστάμενος ὁ Ὁρθόδοξος Πιστὸς ἀπορεῖ: ποίας κοινὰς Χριστιανικὰς ἀρχὰς εἶναι δυνατὸν νὰ κηρύξῃ ὁ συγχρωτιζόμενος ιεραποστολικῶς Ὁρθόδοξος μὲ τὸν αἵρετικόν; Μήπως τὴν δυαρχίαν εἰς τὴν Ἅγιαν Τριάδα καὶ τὴν κατάργησιν τοῦ Ιεροῦ Μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ Μετανοίας, καθὼς καὶ τῆς νηστείας μετὰ τῶν Παπικῶν; Μήπως τὴν ἀνεξέλεγκτον καὶ αὐθαίρετον ἔρμηνείαν τῶν Ἅγιων Γραφῶν μὲ τοὺς «Εὐαγγελικούς» Προτεστάντας; Μήπως τὴν ἀρνησιν τῆς Ἄναστασεως τοῦ Χριστοῦ μὲ τὰς ίερείας τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ τῶν Λουθηρανῶν; Μήπως τὴν δαιμονοληπτικὴν καὶ ὑποκριτικὴν προ-

σευχὴν «γλωσσολαλιᾶς» μετὰ τῶν ἐπικινδύνων Πεντηκοστιανῶν; "Ἡ μήπως τὴν κατάργησιν καὶ βλασφημίαν ἐναντίον δλης συλλήβδην τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καὶ Τάξεως ὑφ' ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀπειροκεφάλων Προτεσταντῶν;

Καὶ ὅμως! Μεθ' ὅλων αὐτῶν τῶν ἀληθῶς ἔχθρῶν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀληθείας μεθοδεύουν κοινὴν Ἱεραποστολὴν οἱ φευδορθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ ποιμένες, τῶν ὁποίων ἄλλωστε δημοσιεύονται κατὰ καιροὺς καὶ δηλώσεις, ὅτι τὴν διακονίαν τῆς Ἱεραποστολῆς ἀσκοῦν ὅχι εἰς τὸν ἄλλους «Χριστιανούς», ἀλλὰ εἰς τὸν ἀπίστους καὶ εἰδωλολάτρας· ὡς πολλάκις ὁμολογοῦν π.χ. οἱ Ἐπίσκοποι τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, τοῦ ἀσχολουμένου μὲ τὴν ἐν Ἀφρικῇ «ἱεραποστολήν»!

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐποίουν κοινὴν Ἱεραποστολὴν μὲ τὸν ἀιρετικὸν τῆς ἐποχῆς των; Ὁ Μέγας Ἄθανάσιος μὲ τὸν Ἄρειανούς; Ὁ Μέγας Βασίλειος μὲ τὸν Πνευματομάχους; Ὁ Ἅγιος Κύριλλος μὲ τὸν Νεστόριον; Ὁ Ἅγιος Φλαβιανὸς μὲ τὸν Διόσκορον; Ὁ Ἅγιος Μάξιμος μὲ τὸν Μονοθελήτα; Ὁ Ἅγιος Ταράσιος μὲ τὸν Εἰκονομάχους; Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καὶ ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικὸς μὲ τὸν Παπικούς;

Ἄσφαλῶς ὅχι! Διότι τοῦτο θὰ ἐσήμαινε αὐτοκτονία καὶ αὐτοκατάργησις τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ αὐτὸι δὲν θὰ ἥσαν ἄγιοι. Ἀντιθέτως, ἐποίουν Ἱεραποστολὴν εἰς τὸν αἰρετικὸν, διὰ νὰ τοὺς ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑκκλησίαν ἀπὸ τὴν πλάνην καὶ τὴν αἵρεσιν ὅπου εὑρίσκοντο· καθότι μόνον οὕτως, διὰ τῆς εὔσεβοῦς μυήσεως εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ κανονικῆς ἐντάξεως εἰς αὐτήν, δύναται νὰ σωθῇ πᾶς ἀνθρωπος, συμφιλιούμενος μὲ τὸν Θεόν καὶ ἴώμενος τὴν ἀσθενὴ ἀνθρωπίνην φύσιν του διὰ τῆς δυνάμεως τῆς μόνης ἀληθινοῦ λατρείας καὶ τῶν Ἱερῶν αὐτῆς Μυστηρίων.

Συνεπῶς, ἡ δόλοκληρωτικὴ ἔκπτωσις τῶν φευδορθόδοξων Οἰκουμενιστῶν ποιμένων εἶναι αὐτονόητος καὶ αὐταπόδεικτος, καὶ ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος ὅτι ἀγαλλομένω ποδὶ συνεργοῦν καὶ συμμετέχουν εἰς τοῦτο τὸ αἰρετοβιθὲς συνέδριον, ὅχι διὰ νὰ ποιήσουν Ἱεραποστολὴν εἰς τὸν αἰρετικὸν καὶ νὰ τοὺς ἐπιστρέψουν ἐκ τοῦ θανάτου τῆς κακοδοξίας εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ διὰ νὰ ποιήσουν Ἱεραποστολὴν ὁμοῦ, ὡς ἐν

σῶμα μὲ τοὺς παντὸς εἴδους καὶ βλασφημίας αἰρετικούς, διὰ νὰ εὐαγγελίσουν κοινῶς καὶ ἐνωμένοι τὸν κόσμον, εὐαγγέλιον πλάνης, συγχύσεως καὶ ἀποστασίας.

Αὐτὴ ἡ ἐνωσίς των μὲ τοὺς αἰρετικούς, ἀφ' ἔαυτῆς κραυγάζει ὅτι ἔχουν ἐξέλθει τῶν δρίων τῆς ὄντως Ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ώς ἄλλωστε καὶ διακεκριμένοι καὶ ἐνάρετοι Νεοημερολογίτες Κληρικοί, ἐλεγχόμενοι ὑπὸ τῆς ἰδίας συνειδήσεως καὶ τῆς αὐτοδήλου ἀληθείας, ἐνίοτε ὅμοιογοῦν, γράφοντες: «*Ἡ ἡγεσία τῆς Ἑκκλησίας βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς ἀγιωτάτης Ἑκκλησίας μας καὶ παρασύρει ὅλους μας ἐκτὸς τῆς Ἑκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ μᾶς ἐνώσει μὲ τὴν αἵρεση καὶ τὴν πανθρησκεία*».⁴

Άλλὰ καὶ ὁ ρλά' Κανὼν τῆς ἐν Καρθαγένῃ Ἅγίας Συνόδου δρίζει, ὅποιος Ἐπίσκοπος ἀμελεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν εὔσεβειαν τὸν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του αἰρετικούς, νὰ ἐλέγχεται ὑπὸ τῶν γειτνιώντων Ἐπισκόπων· καὶ ἀν ἐντὸς ἔξι μηνῶν δὲν διορθωθῇ, τότε νὰ ἐκβάλλεται τῆς Ἐπισκοπῆς, ἡ ὅποια καὶ νὰ δίδεται εἰς ἔτερον, ἐπιμελῆ Ἐπίσκοπον. Μετὰ τοσάτης προσοχῆς καὶ φροντίδος ὁπλίζει τὸν Ἐπισκόπους διὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Παραδόσεων τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, πλὴν οἱ ἔξι Ὁρθοδόξων Οἰκουμενισταὶ διαρκῶς ἀποδείκνυνται ὅλον καὶ περισσότερον ἔνοι πρὸς τὸ Ἱεροκανονικὸν καὶ Ἱεροπαραδοσιακὸν γράμμα καὶ πνεῦμα.

Ἄς ἐλθωμεν ὅμως εἰς τὰ πεπραγμένα τοῦ ἐν λόγῳ συνεδρίου.

γ) «ΘΕΟΝ ΕΠΙΚΑΛΕΙΤΑΙ Ο ΒΛΑΣΦΗΜΟΣ, ΙΕΡΑΤΕΙΑ ΚΕΧΡΗΤΑΙ Ο ΑΣΕΒΗΣ;»

Τίτλος καὶ κεντρικὸν θέμα τοῦ 13ου Παγκοσμίου Συνεδρίου Ἱεραποστολῆς καὶ Εὐαγγελισμοῦ ἦτο:

**«Come Holy Spirit, Heal and Reconcile!
Called in Christ to be Reconciling and Healing
Communities».**

Δηλαδή: «*Ἐλθε Πνεῦμα Ἅγιον, ἵασε καὶ συμφιλίωσε!*

Κληθέντες ἐν Χριστῷ διὰ νὰ εἴμεθα συμφιλιωτικαὶ καὶ θεραπευτικαὶ κοινότητες!

Ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ θεματικοῦ τίτλου τοῦ Συνεδρίου καταλύεται πανηγυρικῶς ἡ

4) Ἀρχιμ. π. Σαράντη Σαράντου, «Τὸ μέγα ἔγκλημα», Ὁρθ. Τύπος φ. 1601, σελ. 1 καὶ 5.

μέχρι καὶ ἐσχάτης στιγμῆς διαβεβαίωσις - ἔως καὶ μὲ ἐπισήμους γραπτὰς ἀπαντήσεις- τῶν Νεοημερολογιτῶν ποιμένων πρὸς τὸ διαμαρτυρόμενον ποίμνιόν των, ἡ κατηγορηματικὴ καὶ ρητὴ διαβεβαίωσις ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξουν συμπροσευχαὶ κατὰ τὸ Συνέδριον!⁵

Αὐτὸς τοῦτος ὁ θεματικὸς τίτλος τοῦ Συνέδριου εἶναι μία κοινὴ ἀπάντων προσευχὴ πρὸς τὸ Ἀγιον Πνεῦμα, καθὼς ὅλωστε οἱ ἔιδοι οἱ «συντηρητικοί» Νεοημερολογίτες ἐστηλίτευσαν, καὶ οἱ Προτεστάντες ἐπίτηδες ἐπρόβαλλαν καὶ ἐτόνισαν εἰς διάφορα ἔγγραφά τους.⁶

Τοῦτο συνηθίζεται κατὰ τὰ τελευταῖα δεκαπέντε περίπου ἔτη ἀπὸ τὸ Π.Σ.Ε.: νὰ διαλέγεται ώς τίτλος ἑκάστου συνέδριου μία προσευχητικὴ φράσις, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ 1991, ὅτε ὁ τίτλος τῆς Ζ' Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. εἰς τὴν Αὐστραλίαν ἦτο: «Ἐλθὲ Πνεῦμα Ἅγιον - ἀνακαίνισον πᾶσαν τὴν κτίσιν».

Καὶ μόνον δὲ μὲ τὴν ἄνευ ἐνστάσεων ἀποδοχὴν τοῦ κυρίου τούτου θέματος: «κληθέντες ἐν Χριστῷ διὰ νὰ εἴμεθα συμφιλιωτικαὶ καὶ θεραπευτικαὶ κοινότητες», οἱ ἔξ Ορθοδόξων Οἰκουμενισταὶ ἀποδέχονται καὶ δίδουν τὸ αἰρετικώτατον μήνυμα, ὅτι αἱ παντοειδεῖς αἰρέσεις εἶναι τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅχι τοῦ μισοκάλου διαβόλου! «Οτι ὁ Χριστὸς ἐδημιούργησε καὶ τὰς αἰρέσεις: «κληθέντες ἐν Χριστῷ»!! Ὁτι δὲν ὑπάρχει μοναδικὴ Ἐκκλησία, ἀλλὰ δῆλοι ὅσοι χρησιμοποιοῦν -εἴτε καλῶς, εἴτε κακῶς- τὸ δῆνομα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ κήρυγμά τους, Όρθοδοξοὶ καὶ κακόδοξοὶ καὶ αἰρετικοὶ συγχρόνως, ἀποτελοῦν ἀποδεκτὰς «κοινότητας», αἱ ὁποῖαι δύνανται μάλιστα νὰ θεραπεύουν τὸν ἀσθενῆ ἄνθρωπον: «διὰ νὰ εἴμεθα συμφιλιωτικαὶ καὶ θεραπευτικαὶ κοινότητες»!!

Όντως, αὐτὸς τὸ ἰσοπεδωτικόν, φονταμελιστικῶς Οἰκουμενιστικὸν καὶ ἀντίχριστον μήνυμα πολλάκις ἐκηρύχθη, ἐτονίσθη, ἀλλὰ

καὶ κοινῶς ὑφ' ὅλων ὑπεγράφη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Συνέδριου.

Προτοῦ περάσωμεν εἰς τὴν παράθεσιν ἐνὸς τοιούτου χαρακτηριστικοῦ κειμένου-ἀποφάσεως τοῦ Συνέδριου, πρέπει νὰ ὑπενθυμίσωμεν ἐν πρώτοις μὲν, τὸν Κυριακὸν λόγον: «Πᾶσα φυτεία ἦν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ Πατήρ μου ὁ οὐράνιος ἐκριζωθῆσεται. Ἄφετε αὐτούς· ὅδηγοί εἰσι τυφλοὶ τυφλῶν τυφλὸς δὲ τυφλὸν ἐὰν ὅδηγῃ, ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται... Μήτι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλήν, ἢ ἀπὸ τριβόλων σύκα; Οὕτω πᾶν δένδρον ἀγαθόν, καρποὺς καλοὺς ποιεῖ· τὸ δὲ σαπρὸν δένδρον, καρποὺς πονηρούς ποιεῖ». ⁷

Οὕτως ἀποβάλλει ὁ Κυριακὸς λόγος τὰς ἀντορθοδόξους συμφιλιώσεις καὶ ἐνότητας, ὃ δὲ Ἀποστολικὸς προσεπικυροῖ: «Μὴ γίνεσθε ἐτεροχυγοῦντες ἀπίστοις. Τίς γάρ μετοχὴ δικαιοσύνη καὶ ἀνομία; Τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ; Η τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου;... Διὸ ἔξελθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε (σ.σ. δηλ. χωρισθεῖτε), λέγει Κύριος, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἀπτεσθε, κάγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς».⁸

Ωσαύτως δὲ καὶ ὁ Πατερικὸς λόγος κατηγορηματικὰ ἐπιτίθεται ἐναντίον ὅσων τολμοῦν νὰ ἀναγνωρίζουν ὅπαρξιν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ τῆς Θείας Χάριτος, ὡς καὶ δυνατότητα θεραπευτικῆς δυνάμεως εἰς τοὺς αἰρετικούς:

«Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ βαπτίζει ἀντίχριστος, ὑπόσχεται δὲ ζωὴν ὁ νεκρός; Διδει εἰρήνην ὁ ἀλλότριος τῆς εἰρήνης, ἐπικαλεῖται τὸν Θεὸν ὁ βλάσφημος; Χρησιμοποιεῖ τὴν ἱερατείαν ὁ ἀσεβῆς καὶ θυσιαστήριον οἰκοδομεῖ ὁ ἴερόσυλος; Προσφέρει θυσίαν τῷ Θεῷ ὁ ὑπηρετῶν τῷ διαβόλῳ;... Ἐάν ἡ αἵρεσις εἶναι ἀπὸ Θεοῦ, τότε θὰ ἔχει καὶ ὁ αἵρετικὸς δωρεὰν Θεοῦ. Ἀφοῦ ὅμως δὲν εἶναι ἀπὸ Θεοῦ ἡ αἵρεσις, πῶς τότε δύναται αὐτὸς νὰ ἔχῃ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ τὴν δώσῃ καὶ εἰς ἄλλον;... Τοῦ Κυρίου λέγοντος βαπτίσατε πάντα τὰ ἔθνη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Γίον καὶ τοῦ Ἅγιου Πνεύματος, γνωρίζομεν σαφῶς ὅτι οἱ αἵρετοὶ δὲν ἔχουν οὔτε Πατέρα, οὔτε Γίον, οὔτε Ἅγιον Πνεῦμα... Ποῖος δύναται, λοιπόν, νὰ

5) βλ. π.χ. ἀπάντησιν Ἀρχιγραμματέως Νεοημερολογιτικῆς Συνόδου, Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως Σερραφεύμ, πρὸς κ. Γεώργιον Καφούρον, ὑπεύθυνον τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ὁργανώσεως «ὁ Σωτήρ».

6) πρβλ. “A letter from Athens to the Christian churches, networks and communities”, σελ.1.

7) Ματθ. ιε', 13-14 καὶ ζ', 16-17.

8) Β' Κορ. ζ', 14-18.

δώση, αὐτὸ ποῦ ὁ ἴδιος δὲν ἔχει; "Ἡ πῶς δύναται νὰ ἐργάζεται σωτήρια καὶ πνευματικά, αὐτὸς ποὺ ἔχει ἀποβάλλει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα;"⁹

δ) ΕΚΤΕΝΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ: ΕΝΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Δι' ἄλλην μίαν φορὰν ἀπέδειξαν οἱ Οἰκουμενισταὶ καὶ εἰς τὸ ἐν λόγῳ συνέδριον, πόσον ἐνάντιοι καὶ ἔνοι εἶναι πρὸς τὰς ὡς ἄνω Ἀγιογραφικὰς καὶ Πατερικὰς Σοφὰς Παρακαταθῆκας.

"Ολαι αἱ ἐργασίαι, συνεργασίαι, ἐνέργειαι καὶ δηλώσεις τοῦ συνεδρίου ἥσαν πλήρεις - ὅπως ἦτο ἄλλωστε φυσικόν - ὅχι μόνον παντελῶς Οἰκουμενιστικῶν καὶ ἰσοπεδωτικῶν τῶν ἀπάντων μηνυμάτων, ἀλλὰ καὶ καθαρῶς νεοεποχίτικῶν, γκουρουϊστικῶν καὶ ἀποκρυφιστικῶν διαβημάτων. Ὁ μὲν καλῶς ἐνημερωμένος περὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πιστός, στργουρα ἀνέμενε παρομοίαν κατάληξιν· ὁ δὲ ἀγνοῶν καὶ ἀπλός, δύωσδήποτε μένει ἄναυδος ἐμπρὸς εἰς μίαν τοιαύτης ἐκτάσεως ἀποστασίαν καὶ ἀνομίαν, συνεργούντων διοπροθύμως καὶ τῶν ψευδορθοδόξων Οἰκουμενιστῶν.

Ίδοù ἔνα χαρακτηριστικὸν ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ὑφ' ὅλων τῶν συνέδρων κοινῶς ὑπογραφείσης καὶ ἀποσταλείσης τὴν 18ην Μαΐου «ἐπιστολῆς ἐξ Ἀθηνῶν πρὸς τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, δίκτυα καὶ κοινότητας», ὅπου θριαμβεύει ἡ ἀδογμάτιστος καὶ ἀδιάφορος Οἰκουμενιστικὴ ἔνωσις πάσης αἰρέσεως καὶ πλάνης, ἡ πεπλανημένη κοινὴ ιεραποστολή, ἡ ὄμολογία τῆς κοινῆς συμπροσευχῆς (παρὰ τὰς ἐξ ἀντιθέτου πληθωρικὰς δηλώσεις Νεοημερολογιτῶν), τὸ νεοεποχίτικον σύνθημα τῆς «νέας δημιουργίας» καὶ μὲ ἔναν λόγον, ἡ πλήρης Ἐκκλησιαστικοποίησις καὶ ἀναγνώρισις πάσης πεπλανημένης αἰρέσεως:

«Ἐμεῖς, λοιπόν, εἴμεθα μία ποικίλη ὁμάδα, ἀπὸ κάθε γωνία τοῦ κόσμου καὶ ἀπὸ διάφορα ἐθνικὰ καὶ πολιτικὰ περιβάλλοντα, καὶ

9) Ἀποκρίσεις τῶν 84 Ἅγιων Πατέρων τῆς ἐν Καρχηδόνι Συνόδου -ἐν μεταφράσει- πρβλ. «Τῶν Ἅγιων Συνόδων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας νέα καὶ δαψιλεστάτη συνάθροισις», Ἀρχιμανδρ. Σπ. Μήλια, ἔκδ. 1761, σελ. 98-104, καὶ «Ἡ συμφωνία τῶν Ἅγιων Πατέρων περὶ τοῦ τρόπου ἀποδοχῆς τῶν αἰρετικῶν», Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν κ.Μακαρίου, Ἀθῆναι 2004, σελ. 104-108 καὶ 136-149.

ἀντιπροσωπεύουμε τὶς κυριώτερες Χριστιανικὲς παραδόσεις (σ.σ. οὕτως ἔχουν μετονυμασθῆ ἐκ τῶν Οἰκουμενιστῶν αἱ αἰρέσεις!). Τὸ θέμα μας εἶναι μία προσευχή: "Ἐλθὲ Πνεῦμα Ἅγιον, ἵασε καὶ συμφιλίωσε"... Εἴμεθα εἰς ιεραποστολήν, ὅλοι ἐμεῖς, διότι συμμετέχουμε εἰς τὴν ιεραποστολὴν τοῦ Θεοῦ, ὃ ὅποιος μᾶς ἔχει στείλει εἰς ἓνα τεμαχισμένο καὶ θρυμματισμένο κόσμο.

Εἴμεθα ἐνωμένοι μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι εἴμεθα "κεκλημένοι μαζὶ ἐν Χριστῷ, ὡστε νὰ εἴμεθα συμφιλιωτικαὶ καὶ θεραπευτικαὶ κοινότητες". Προσευχὴ ηήκαμε μαζί...

Ο Θεός μᾶς καλεῖ νὰ γίνουμε μία κοινότητα ἐλπίδος. "Κληθέντες ἐν Χριστῷ, ὡστε νὰ εἴμεθα συμφιλιωτικαὶ καὶ θεραπευτικαὶ κοινότητες", συνεχίσαμε ἐδῶ εἰς τὴν Ἀθήνα τὸ καθηρισμοῦ τοῦ εἰδους τῆς κοινότητος ποὺ ὁ Θεός ἐπιθυμεῖ νὰ γίνουμε, μία κοινότητα ποὺ διακρατεῖ τὴν μαρτυρίαν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, λόγῳ καὶ ἔργῳ (σ.σ. ἀν εἶναι δυνατόν! Οἱ ἀθετήσαντες σχεδὸν πᾶσαν σεμνὴν καὶ ἀγίαν Εὐαγγελικὴν ἐντολήν, ἄσωτοι καὶ παράφρονες Προτεστάνται, νὰ ὑποκρίνονται «λόγῳ καὶ ἔργῳ» μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελίου!!)· ποὺ εἶναι ζωντανὴ εἰς λατρεία καὶ μάθηση· ποὺ διακηρύγτει τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς ὅλους· ποὺ προσφέρει εἰς τοὺς νέους ἀνθρώπους ἡγετικοὺς ρόλους· ποὺ ἀνοίγει τὶς πόρτες της εἰς τοὺς ἔνοντας καὶ καλωσορίζει τοὺς περιθωριοποιημένους μεταξὺ τοῦ σώματός της... ποὺ ἀναγνωρίζει τὴν προσωπικὴ της εὐπάθεια καὶ ἀνάγκη γιὰ ἵαση· καὶ ποὺ εἶναι πιστὴ εἰς τὴν δέσμευσή της πρὸς τὴν εὐρύτερη Δημιουργία. Προσευχόμεθα τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ μᾶς ἐμφυσήσει ἰαματικὴ δύναμη εἰς τὴν ζωὴν μας, καὶ ὅλοι μαζὶ νὰ μπορέσουμε νὰ κινηθοῦμε ἐμπρός, πρὸς τὴν εὐλογημένην εἰρήνην τῆς νέας δημιουργίας».

Ὕπάρχει λοιπόν, ἐρωτῶμεν, μεγαλυτέρα καὶ ἰσχυροτέρα ἀπόδειξις διὰ τὴν ἀποστασία τὴν ὅποιαν ἐνσυνειδήτως καὶ ὀλοπροθύμως ὀργανώνουν οἱ Νεοημερολογίται-Οἰκουμενισταὶ μὲ τοὺς παντὸς εἰδους αἰρετικούς; Ὕπογεγραμμένα καὶ ἐπίσημα κείμενα ὡς τὸ ἀνωτέρω, ἀποτελοῦν τὴν βεβαιωτέραν ἀπόδειξιν, καταλύοντας πᾶσαν Οἰκουμενιστικὴν προφασιολογίαν καὶ ὑποκρισίαν.

I.I.

Συνεχίζεται

‘Η μνήμη προδοτικῆς ἐπετείου, ἀφορμή διά

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΝ ΡΩΜΗ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΙΡΕΣΙΑΡΧΟΥ ΠΑΠΑ

ΣΤ' Μέρος γράφει ὁ Συνοδικός

Εἶναι γνωστὸν ποῖος σάλος προεκλήθη ἐκ τῆς παρατόλμου «ἄρσεως», πόσοι καὶ πῶς διεμαρτυρήθησαν μὲ πρῶτον τὸ Ἅγιώνυμον Ὁρος, πόσοι -καὶ Νεοημερολογίται αὐτοῖς ἀκόμη-κατεδίκασαν, ἀλλὰ καὶ διέκοφαν τὸ μνημόσυνον τοῦ Ἀθηναγόρου¹, ὁ ὅποιος ἀπτόητος ἐσυνέχισε τὴν προδοτικὴν πορείαν του μὲ κακοδόξους διακηρύξεις, μὲ ἐπ’ Ἐκκλησίας μνημόνευσιν τοῦ Πάπα, καὶ μὲ συναντήσεις καὶ λειτουργικὰς συμπροσευχάς, διὰ πρώτην φορὰν τοσοῦτον ἐπισήμως εἰς τὴν Ἰστορίαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐνταῦθα ἴδιαιτέρως μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ δι’ Ὁρθοδόξων κριτηρίων ἀντιμετώπισις καὶ κρίσις τῆς φευδοάρσεως τοῦ 1054, τὴν ὅποιαν ἐπανηγύρισαν κατὰ τὸ θέρος τοῦ 2004 οἱ Βαρθολομαῖος καὶ ἥδη ἀποθανὼν Πάπας Βοϊτύλας. Δι’ αὐτοὺς μὲν ἀπετέλεσεν λόγον πανηγυρισμοῦ ἡ 50στὴ «ἐπέτειος» τῆς «ἄρσεως». δι’ ἡμᾶς δὲ ἀς ἀποτελέσῃ ἀφορμὴν προβληματισμοῦ καὶ ὑπενθυμίσεως, ὅτι ἡ πρὰξις αὐτὴ ἡ ὅποια ἔδωσεν ὄθησιν ἄνευ προηγουμένου εἰς τὸν Παποκεντρικὸν Οἰκουμενισμόν, κρίνεται καὶ κατακρίνεται Ὁρθοδόξως ὡς ἔξῆς:

α) Τὸ ὅποιοιδήποτε Ὁρθοδόξως καὶ παρ’ Ὁρθοδόξων ἐκφωνηθὲν ἀνάθεμα οὐδέποτε αἴρεται, διότι κατὰ τὰς Ἅγιας Οἰκουμενικὰς

Συνόδους, «ὅ μὴ λέγων τοῖς αἱρετικοῖς ἀνάθεμα, ἀνάθεμα ἔστω»². Οὕτω δὲ αἱρόμενον, ἐπιπίπτει καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν τοῦτο αἰρόντων. «...Διότι καὶ ὀλόκληρος ἡ Ὁρθόδοξος Ἱεραρχία δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀρη ἀνάθεμα κατὰ τῶν ἐμμενόντων εἰς τὰς πλάνας των καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸν «Ὦρον περὶ πίστεως» τῆς Γ’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διὰ τοῦ ὅποίου καθαιροῦνται πάντες οἱ λαϊκοί καὶ ἀναθεματίζονται πάντες οἱ λαϊκοί, «οἱ τολμῶντες συντιθέναι πίστιν ἐτέραν»³.

β) Πρᾶξις «ἄρσεως ἀναθέματος» οὐδέποτε κατεγράφη ἢ ἡκούσθη εἰς τὸ Κανονικὸν Δίκαιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι ἀλλως θὰ ἔχομεν Ἐκκλησίαν ἀναιροῦσαν καὶ πολεμοῦσαν ἑαυτήν. Ἄν τυχὸν εἴναι ἄδικον κάποιον ἀνάθεμα περιωρισμένον καὶ ἐκφωνηθὲν ὑπό τινος, τότε τοῦτο ἀκυρώνεται· ἀλλὰ ἀνάθεμα ἐκφωνηθὲν δικαιώτατα καὶ ἀρμοδιώτατα κατὰ κακοδόξων καὶ ἀμετανοήτων ὑφ’ ὅλης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθιερώθεν δὲ διὰ χιλιετοῦ παραδόσεως, εἴναι ἀνήκουστον νὰ ἀρθῇ. Αἴρεται μόνον αὐτομάτως δι’ ὅποιον αἱρετικὸν (καὶ Παπικὸν) μετανοήσῃ, ἀναθεματίσῃ τὴν Παπικὴν πλάνην, καὶ κατὰ τὸν τύπον τῆς Ὁρθοδοξίας βαπτισθῇ καὶ γίνη Ὁρθόδοξος.

γ) Καθὼς ὀρθότατα γράφει Νεοημερολογικὴ γραφῖδα, ὀρθοτομοῦσα ἐν τούτῳ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, «καὶ ἀν ἀκόμη δὲν ὑπῆρχε τὸ ἀνάθεμα Μιχαὴλ τοῦ Κηρουλαρίου κατὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐκκλησία αὐτῇ, ὡς ἀλλοιώσασα τὴν πίστιν τῶν Ἅγιων Αποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων, καὶ ὡς διδάξασα τὴν πλάνην τοῦ filioque καὶ ἄλλας καινοτομίας, ὑπόκειται αὐτομάτως τῷ ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων προβλεπομένῳ ἀναθέματι... Ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγό-

1) Ἶαν καὶ συλλογικά, μόνον οἱ Ρῶσσοι τῆς Διασπορᾶς ἀντέδρασαν ὡς ἔδει, καὶ μὲ τὰς ὑπερόχους «ἐπιστολὰς πόνου» ἔθεσαν ἐπισημώτατα τὸν Ἀθηναγόρα πρὸ τῶν εὐθυνῶν του (βλ. π. Σπ. Μπιλάλη «Ὦρθοδοξία καὶ Παπισμός», β’ τόμος, σελ. 360-361). ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄλλοι «Ὦρθόδοξοι» ἀντέδρασαν περιορισμένα καὶ ἐφεκτικά, μεγαλορρημονούντες πολλάκις κατὰ τοῦ Ἀθηναγόρου («Ἀθηναγόρας δ’ Α’ οὐδὲν πρεσβεύει, εἰς οὐδὲν πιστεύει...», βλ. «Φιλόγματα Ιούδα», σελ. 38), ἀλλὰ μὴ ἀποσπώμενοι ἐκ τῆς μετὰ τοῦ -καὶ κατ’ αὐτούς- αἱρετικοῦ Πατριάρχου ἐπικοινωνίας, πλὴν ἐλαχίστων ἔξαιρέσεων.

2) βλ. «Πρακτικὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων», Αρχιμανδρ. Σπ. Μήλια, τόμος β’, σελ. 343, ια’ ἀναθεματισμὸν Ε’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

3) π. Σπ. Μπιλάλη, αὐτόθι, σελ. 356.

ρας αἱρων ἔαυτὸν ὑπὲρ τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους παπικῷ τῷ τρόπῳ, ἥρε τὸ ἀνάθεμα τοῦ 1054 κατὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, μολονότι αὕτη διατηρεῖ τὸ filioque καὶ πάσας τὰς πλάνας τὰς ὄποιας ἐπενόησε ἐπὶ δέκα αἰῶνας... Ἀπὸ ὁρθοδόξου θεολογικῆς πλευρᾶς κρινομένη ἡ πατριαρχικὴ πρωτοβουλία τῆς ἄρσεως τοῦ ἀναθέματος, ἀποτελεῖ ἀπαράδεκτον τόλμην καὶ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν αὐθεντίαν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων».⁴⁾

δ) ὜ενεκα τῶν ἀνωτέρω, ἀποτελεῖ ὅβριν κατὰ τῶν ἀπὸ τοῦ 1054 καὶ ἔξης ἀγίων καὶ ἐναρέτων Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν καὶ ἐν γένει ἀνδρῶν ἡ νῦν τολμηρὰ «ἄρσις» τοῦ τότε ἀναθέματος, ὡς ὅτι ὅλοι αὐτοὶ ἥσαν ἀδιάκριτοι, μισάνθρωποι, μνησίκακοι καὶ φιλόνικοι, ἐπιβάλλοντες καὶ διατηροῦντες ἄδικον ἀνάθεμα· καθότι καὶ τοῦτο ἐτόλμησε νὰ ἐκστομίσῃ ὁ Ἀθηναγόρας: «ῆτο ἀκόμη (σ.σ. ἡ «ἄρσις») πρᾶξις συνειδητοποιήσεως τοῦ γενομένου πρὸ ἐννέα αἰώνων ἀδικήματος εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας»!⁵⁾

ε) Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διαδικασίαν καὶ μέθοδον ποὺ ἡκολούθησαν διὰ τὴν ἄρσιν, ὁ Νεομερολογίτης Ἀρχιμανδρίτης π. Σπυρίδων Μπιλάλης ὅμολογεῖ ὅτι «ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐνεφανίσθη εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν Παπικώτερος τοῦ Πάπα»! Διότι «ὁ Ἀθηναγόρας ἐνήργησεν αὐτοβουύλως κατὰ τὴν ἄρσιν τῶν ἀναθέματων τοῦ 1054, ἐνῶ ὁ Πάπας, μολονότι θεωρεῖ ἔαυτὸν πρῶτον καὶ ἀλάθητον, ἥρε τὸ ἀνάθεμα τὴν ἐπομένην σχεδὸν τῆς λήξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου, ἐνώπιον τῆς ὄποιας εἶχε γίνει σχετικὴ πρότασις περὶ τῆς ἄρσεως».⁶⁾ Συνεπῶς ὁ Ἀθηναγόρας, καὶ διὰ τῆς αὐθαιρέτου καὶ ἀντικανονικῆς αὐτῆς ἄρσεως ὅχι μόνον ἡκολούθησε, ἀλλὰ καὶ ἐδραίωσε περισσότερον τὸν αὐταρχικὸν καὶ ἀντισυνοδικὸν τρόπον δράσεως παλαιοτέρων αὐτοῦ Οἰκουμενιστῶν (Μεταξάκης, Χρ. Παπαδόπουλος κ.ἄ.), βάσει τοῦ ὄποιού οἱ κατὰ τόπους προϊσταμένοι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (καὶ ἴδιαιτέρως οἱ Κωνσταντινουπόλεως «Οἰκουμενικοί», ἐκμεταλλευόμενοι αἵρετικῶς καὶ Παπιστικῶς τὸν τυπικὸν αὐτὸν τίτ-

λον - τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου⁷⁾) ἐνεργοῦν αὐτόβουλα καὶ ἀνεξέλεγκτα μέχρι καὶ ἐπὶ θεμάτων ἀντιαρετικῶν, δογματικῶν καὶ ιεροπαραδοσιακῶν, ἐπιβουλόμενοι καὶ ἐκ τῶν ἔσω τὴν Ὁρθοδοξίαν.

ζ) Ἄφ' ἦς στιγμῆς ἡ ἄρσις ἔγινε δίχως προηγουμένως οἱ Παπικοὶ νὰ ὅρουν τὰς πλάνας καὶ αἱρέσεις των, τοῦτο, καὶ κατὰ τὸν ἐξ Οἰκουμενιστῶν μάλιστα καθηγητὴν Παν. Τρεμπέλαν, «ἀποτελεῖ ἀναγνώρισιν ἔμμεσον ἐκ μέρους ἡμῶν (σ.σ. τῶν Νεομερολογιτῶν δηλαδή), ὅτι αἱ πλάναι αὐται δὲν εἶναι βαρείας κατακρίσεως», ὅτι δηλ. εἶναι ἀσήμανται καὶ οἰκονομητέαι.⁸⁾ Οὕτως ἐπραγματοποιήθη - κατὰ τὸν μακαριστὸν Πρωθιεράρχην τῶν Ρώσσων τῆς Διασπορᾶς κ. Φιλάρετον- μία πρᾶξις, ἡ ὄποια «ἐξισώνει τὴν πλάνην καὶ τὴν ἀλήθειαν».⁹⁾ ὀντίθεος ἐξισωσις, ἡ ὄποια ἀποτελεῖ τὸ κεντρικὸν κήρυγμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐν γένει.

ζ) Ζητοῦντες καὶ ἀποδεχόμενοι οἱ δῆθεν Ὁρθόδοξοι τὴν ἄρσιν τοῦ θεολογικῶς ἀνυπάρκτου καὶ φευδωνύμου Παπικοῦ ἀναθέματος κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ τοὺς Παπικοὺς, οὓσιαστικῶς ἐπικυρώνουν τὴν ἄκυρον αὐτὴν καὶ γελοῖαν πράξιν, ὡσὰν νὰ εἴχαν οἱ αἱρετικοὶ Παπικοὶ ιερατικὴν ἔξουσίαν τοῦ Ἀποστολικοῦ «δεσμεῖν καὶ λύειν», καὶ ὡσὰν νὰ ἥτο ὁ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὑπόδικος καὶ ἔνοχος ἔναντι τοῦ θεομισοῦ Παπισμοῦ!

η) Τέλος, ὁ μυστικὸς καὶ μακροχρόνιος σκοπὸς τῆς ἐσπευσμένης καὶ συνωμοτικῆς «ἄρσεως» τοῦ ἀναθέματος ἥτο, τὸ νὰ θεωρηθῇ πλέον ὅτι οὐδὲν χωρίζει τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπὸ τοὺς Παπικούς, διότι δῆθεν τὰ ἐκατέρωθεν ἀναθέματα ἥσαν τὰ χωρίζοντα, καὶ ὅχι αἱ κηρυσσόμεναι Παπικαὶ αἱρέσεις, αἱ ὄποιαι ἀφεύκτως καὶ εἰς αἰῶνα αἰῶνος ἀναθεματίζονται. Ό σκοπὸς τῆς ἄρσεως, δηλαδή, ἥτο ἡ ἐπίτευξις μιᾶς βιαίας καὶ ἀνεπαισθήτου ἐνώσεως, ἀφοῦ δῆθεν εὑρέθημεν εἰς τὴν πρὸ τοῦ 1054 ἐποχήν, ὅπου Ἀνατολὴ καὶ Δύσις ἥσαν Ἐκκλησιαστικῶς ἡνωμέναι!! Κήρυγμα τὸ ὄποιον πληθωρικῶς διαλαλοῦν ἔως καὶ σήμερον οἱ Οἰκουμενισταί!

Τοῦτο προκύπτει ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν Ἀθηναγορικῶν κατὰ καιροὺς ἀθυροστομικῶν δηλώσεων, ὅπως αἱ ἔξης: «Προτείνουμε ὡς

4) αὐτόθι, σελ 356-357.

5) αὐτόθι, σελ. 355.

6) αὐτόθι, σελ. 362.

7) αὐτόθι, σελ. 362.

8) αὐτόθι, σελ. 358.

9) αὐτόθι, σελ. 361.

μέσον ένώσεως τὸ Ἅγιον Ποτήριον. Εἶχαμε κοινὸν Ποτήριον... Ἐγινε τὸ Σχίσμα καὶ σταματήσαμε. Τὸ Σχίσμα ἔγινε διὰ τοῦ Ἀναθέματος. Ἡρθη τὸ Ἀνάθεμα μεταξὺ τῶν δύο Ἑκκλησιῶν, Δύσεως καὶ Κων/λεως. Ποιο εἶναι τὸ ἐμπόδιο;... Μὰ, ἔχουμε καὶ πολλὲς διαφορὲς μᾶς λένε. Ποίες; Τὸ Φιλιόκβε;... Τὸ πρωτεῖο καὶ τὸ ἀλάθητο; Τὶ μᾶς ἐνδιαφέρει; Κάθε Ἑκκλησία θὰ κρατήσῃ τὰ δικά της ἔθιμα.»!!¹⁰ Ετέρα δήλωσις: «Κατὰ τὰ 900 χρόνια ποὺ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ 1054, φθάσαμε οἱ δύο κόσμοι Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως νὰ νομίζωμεν, ὅτι ἀνήκομε σὲ διαφορετικὲς Ἑκκλησίες καὶ σὲ διαφορετικὲς θρησκείες. Καὶ ἐπομένως γίνεται πρόδηλος ὁ σκοπὸς τῶν διαλόγων: νὰ προπαρασκευάσουμε φυχολογικῶς τοὺς λαούς μας ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ Ἑκκλησία καὶ μιὰ θρησκεία, ὅτι πιστεύομεν ὅλοι τὸν ἴδιον Θεὸν - τὸν Σωτῆρα Χριστόν».¹¹

Ἐτέρα παρομοία, τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Θυατείρων Ἀθηναγόρου: «Τὸ σχίσμα ἥρθη συγχρόνως καὶ εἰς τὴν Ρώμην καὶ εἰς τὴν Κων/λιν τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1965. Τὸ διέγραφεν ὁ Πάπας Παῦλος εἰς τὴν Ρώμην καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας εἰς τὴν Κων/λιν».¹²

10) Συνέντευξις ὑπὸ Σπ. Ἀλεξίου εἰς ἐφημ. «Ἐθνος» 20.03.1970.

11) π. Σπ. Μπιλάλη, ὡς ἄνω, σελ. 457.

12) ἐφημ. «Ἐθνος» 27.01.1969 καὶ π. Σπ. Μπιλάλη ὡς ἄνω, σελ. 354.

‘Ωσαύτως, ἔγραφε Νεοημερολογίτης τὸ 1980: «Ούσιαστικὰ τὸ 1965... ἔγινε ἀθόρυβα ἡ «ἐνωση» τῶν Ἑκκλησιῶν, σύμφωνα μὲ τοὺς παραπάνω ὑπολογισμοὺς τῶν Λατίνων τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῶν Οὐνιτῶν τοῦ Φαναρίου. Μετὰ ἀπὸ αὐτό, θεωρητικὰ Ὁρθόδοξοι καὶ Φράγκοι εἴμαστε ἐνωμένοι σὲ μιὰ Ἑκκλησία, καὶ μποροῦμε ἐλεύθερα νὰ ἔχουμε μυστηριακὴ ἐπικοινωνία!»!¹³

Πράγματι, μὲ τὰς πράξεις καὶ δηλώσεις των οἱ συνειδητὰ αἵρετικοι Οἰκουμενισταὶ προεξάρχοντες, ἔχουν καθιερώσει καὶ προχωρήσει εἰς μίαν νέας μορφῆς ἐνώσιν, ἡ ὁποία ΗΔΗ ΓΦΙΣΤΑΤΑΙ, ἐνῶ ὁ πολὺς καὶ ἀμοιρος ἐπαρκῶν γνώσεων καὶ ἴκανῆς Ἑκκλησιαστικῆς Ὁρθοδόξου συνειδήσεως λαὸς καὶ Κλῆρος ἀποκοιμάται, καθησυχάζων καὶ πλανῶν ἑαυτόν. Περὶ ταύτης τῆς ἀναβιώσασης παραδόξου μορφῆς ἐνώσεως θὰ ἀποδείξωμεν κατωτέρω περισσότερα, βάσει δηλώσεων τῶν ἴδιων τῶν Οἰκουμενιστῶν φευδορθοδόξων· πρὸς δὲ τὸ παρὸν μελετῆστε ἐπίσης τὴν ἔξῆς ἀποκαλυπτικὴν δήλωσιν τοῦ ἐν τῷ Οἰκουμενισμῷ δυναμικοῦ καὶ ἀδιστάκτου Ἀθηναγόρου: «Δὲν θεωρεῖται ἀναγκαία ἡ ἐκ προτέρων δογματικὴ ἐνότητος τῶν ἐπὶ μέρους Ἑκκλησιῶν. Εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνωθοῦν αἱ Ἑκκλησίαι κρατοῦσαι ὅ, τι ἔχει ἐκάστη ώς πίστιν καὶ δόγμα, καὶ οὕτως ἡνωμέναι νὰ ἀναθέσουν εἰς τὴν θεολογίαν νὰ ἐπιλύσῃ καὶ νὰ ἐναρμονίσῃ ἐν καιρῷ τὰς δογματικὰς αὐτῶν διαφοράς. Ἄν ἀναμένωμεν -λέγουσιν- νὰ ἐκκαθαρισθῶσι πρῶτον αἱ περὶ τὸ δόγμα διαφοραί, ἡ περιπόθητος ἐνώσις ἀπομακρύνεται ἀφ' ἡμῶν καὶ δὲν ἐπιτυγχάνεται, ἐφ' δόσον τὴν ἐπιζητοῦμεν παραμένοντες διηρημένοι (καὶ ἔχθρικῶς πολλάκις πρὸς ἀλλήλας διακείμενοι). Ἐνῶ ἐὰν ἐνωθῶμεν πρῶτον, καὶ ἡνωμένοι ἐπιδιώξωμεν τὴν δογματικὴν ἀκρίβειαν, θὰ φθάσωμεν αἰσιώτερον πρὸς τὸ εὔτυχες τοῦτο τέρμα».¹⁴

Δὲν λησμονοῦμεν, οὐδὲ ἀγνοοῦμεν βεβαίως, ὅτι ὁ Πατριάρχης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ Ἀθηναγόρας ἀντιμετωπίζων τὴν παγκληρικὴν καὶ παλλαϊκὴν κατακραυγὴν, προέβη πρὸς καθησυχασμὸν μὲν τῶν σκανδαλισθέντων, ἄμυναν δὲ αὐτοῦ καὶ εἰς ἐτέρας δηλώσεις μετριοπαθεῖς, ὅτι ἡ γενομένη ἄρσις

13) βλ. ἀρθρον. Ι. Ἀθωνίτη εἰς «Ὀρθ. Τύπον», 5.09.1980.

14) βλ. Περιοδ. «Ἐκκλησία», 15.06.1967, σελ. 326.

*Μετά
τὸ συλλείτουργο
Βαρθολομαίου
καὶ Πάπα Βοϊτύλα
εἰς τὸ Βατικανόν.*

«ἔστι πράξις ἀγάπης, οὐδόλως ἄρσιν τοῦ μεταξὺ τῆς καθ' ἡμᾶς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὑφισταμένου σχίσματος ὑποσημαίνουσα».¹⁵ Καθὼς ἀβίαστα δύμως καὶ αὐτοδήλως προκύπτει ἐκ τῶν ἀνωτέρω, καὶ ἐν γένει ἐκ τῶν ἐν συνόλῳ μέχρι τῆς τελευτῆς αὐτοῦ δηλώσεων καὶ πράξεων, τὰ τοιούτου εἰδους καθησυχαστικὰ μηνύματα ἥσαν δολώματα πονηρὰ διὰ τοὺς ἀφελεῖς, ὥστε νὰ προχωρῇ ὅσον τὸ δυνατὸν ἀνενόχλητος ὁ Ἀθηναγόρας εἰς τὰ μυστικὰ καὶ αὐθαίρετα προδοτικά του σχέδια, μὲ ἐξ ἐναντίας κυρίαν δικαιολογίαν ὅτι ἡ φευδοάρσις κατέλυσε καὶ ἔλυσε τὸ χιλιετὲς σχίσμα.

Δὲν πρέπει ἄλλωστε νὰ μᾶς διαφεύγῃ ἡ

15) βλ. π. Σπ. Μπιλάλη ώς ἄνω, σελ. 354.

ἱστορικὴ πραγματικότης, ὅτι ἡ ὑποκρισία, ὁ χαμαιλεοντισμὸς καὶ ἡ ἀκράτητος παλιμβουλία ἀποτελοῦν ἀνέκαθεν γνωρίσματα καὶ συνήθειαν διὰ τοὺς περισσοτέρους ἐκ τῶν ἀπ' αἰῶνος αἱρετικῶν. Ἡς ἐνθυμηθῶμεν ἐπίσης ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι ὅταν τὸ 1963 ὁ Ἀθηναγόρας συμμετεῖχεν εἰς τὸν ἴδιοτελῶς ὀργανωθέντα ἑορτασμὸν τῆς χιλιετηρίδος τοῦ Ἅγιου Ὁρούς, ὑπεκρίνετο τὸν ἀνυποχώρητον ἀμύντορα τῆς Ὁρθοδοξίας, συστήνων συνεχῶς εἰς τοὺς ὀνειροβάμονας Ἅγιορεῖτας ἐμμονὴν σταθηράν, ἔως καὶ μᾶς κεραίας, εἰς τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις! Ὁλίγους μόλις μῆνας ἀργότερον, ἄφωνοι οἱ Ἅγιορεῖται καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐπληροφοροῦντο τὴν προγραφεῖσαν πραξικοπηματικὴν ἐπέλασιν Ἀθηναγόρου καὶ Πάπα Ρώμης εἰς τοὺς Ἅγίους Τόπους!!

Βασικά αἴτια
τῆς Ὁρθοδόξου Ερετάσεως
ΙΕΡΑ ΝΟΝΝ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΔΡΕΝΙΑΣ
ΑΙΓΑΙΟΝ ΚΑΙ ΣΑΜΟΝΙΟΥ

Ἐκυκλοφόρησεν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Δρενιᾶς Σολαμίνος (ἐδρα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστοφόρου) ἐν μικρὸν ἐποικοδομητικὸν καὶ λίαν ὠφέλιμον βιβλίον, ὑπὸ τίτλου:

«ΓΙΑΤΙ ΕΜΜΕΝΟΜΕΝ - Βασικὰ αἴτια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως».

Ἀποτελεῖ μία μικρὸν σύνοψιν τῶν περὶ τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ ἡμερολογίου θεμάτων, ἀπλῆν καὶ εὐσύνοπτον, ἡ ὅποια δύναται νὰ φανῇ ἰδιαιτέρως χρήσιμος εἰς ὅλους, μάλιστα δὲ εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας καὶ περὶ τὴν Πίστιν νεοφύτους.

Τὸ βιβλίον θὰ διατίθεται ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (Κάνιγγος 32, 4ος ὄροφος - τηλ. 210.3814087), ως καὶ ὑπὸ τῆς ἐκδοτρίας Μονῆς (τηλ. 210.4672921).

ΜΕ ΔΦΟΡΜΗ ΤΑ “ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ”

Σαμαρείτης ψυχών *

“Εκτη ώρα στὸ σχολεῖο καὶ δὲν ἔλεγε νὰ σωπάσει ἀπ’ τὸ πρωΐ τὸ μελαγχολικὸ τραγούδι τῆς βροχῆς κείνη τὴν γκρίζα δεκεμβριάτικη μέρα. Εκτη ώρα μὲ τὴν Α΄ Λυκείου. Τὰ μάτια μου ἔπεσαν στ’ ἀδειανὸ θρανίο τῆς Ἀννας. Τὰ παιδιὰ πρόλαβαν τὴν ἀπορία μου.

- Εἶναι πάνω, κυρία, στὴν αἴθουσα τῆς Α΄ Γυμνασίου. Πῆγε νὰ ἔξομολογηθεῖ.

“Η Ἀννα στὸ ἔξομολογητήριο! Τὸ ἀτίθασο παιδὶ ποὺ ὡς προχθὲς τὰ δεκάξι του χρόνια διακήρυτταν πῶς δὲν πιστεύουν στὸν Θεό! Ενιωσα τὴν καρδιά μου νὰ χοροπηδᾶ πιὸ ἀτακτα κι ἀπ’ τίς στάλες τῆς βροχῆς ποὺ ἔδερναν τὰ παράθυρα· τώρα τὸ τραγούδι τους ἥχοῦσε μέσα μου χαρούμενο...

...Μουσκεμένη ἔτρεξα στὸ ναὸ κεῖνο τ’ ἀπόγευμα, γιὰ νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ ἔκανε τὸ πρωΐ ἡ μικρή μου μαθήτρια. Ἔω ἀπ’ τὸ καμαράκι ποὺ ἔγραψε “ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΗΡΙΟ” οἱ ἄνθρωποι σιγά-σιγά πύκνωναν.

- Νὰ μετρηθοῦμε, πρότεινε μιὰ κυρία. Νὰ ξέρουμε ὁ καθένας τὴν σειρά του. Ἐνας, δύο, τρεῖς...

- Κι ὁ νεαρὸς ἔκει; διέκοψε ἔνας κύριος δείχνοντας στὴν ἀπέναντι κόγχη.

Σ’ ἔνα ἀκρινὸ στασίδι μέσα στὸ ἀχνὰ φωτισμένο μισοσκόταδο, μόλις ποὺ διακρινόταν τὸ παλληκάρι ποὺ κρατοῦσε τὸ σκυφτὸ μελαχροινὸ κεφάλι μὲς στὶς χοῦφτες του.

Περιμένετε γιὰ ἔξομολόγηση; ρώτησα διστακτικὰ κι ἡ φωνή μου ἔσβησε στὶς τελευταῖες συλλαβῆς ἀπὸ τὴν ἔκπληξη. “Οχι, δὲν ἔκανα λάθος! Ελαμπαν στὸ φῶς τῶν καντηλιῶν τὰ φρέσκα δάκρυα, σκαλωμένα ἀκόμη στὰ ὑγρὰ ματόκλαδα, κι ἡ φωνὴ ράγισε στὴν ἐναγώνια ἔρωτηση:

- Μπορῶ νὰ ἔξομολογηθῶ; Υπάρχει ἐδῶ ἱερέας;

- Μὰ φυσικά...

- Ποῦ; τινάχτηκε ὅρθιο τὸ παιδί. Ἡταν δὲν ἦταν 22 χρονῶν, φηλὸ κι ἀδύνατο, ἀπ’ αὐτὰ τῆς ἐποχῆς μας μὲ τὰ μαλλιὰ τὰ ὅρθια...

Τὸ πρωΐ ἡ Ἀννα, τώρα τοῦτο τ’ ἀγάροι. Θεέ μου, πῶς Σὲ διψοῦν οἱ νιόβγαλτες ψυχές τους!... Τοὺς συνειρμούς μου διέκοψε ἡ φωνὴ τοῦ π. Ἀρτεμίου στὴν πόρτα ποὺ ἔτριξε μισανοίγοντας:

- Όπως σοῦ εἴπα, κόρη μου. Τὸ παιδὶ θὰ τὸ φροντίσει ἡ Παναγιά· δικό της εἶναι. Καὶ νὰ τὸ θυμᾶσαι: τ’ ἀλλα σοῦ φέρων πτυχία καὶ διπλώματα. Μὰ αὐτὸ μὲ τὴν ὑπομονή σου θὰ σοῦ χαρίσει τὸν παράδεισο.

- Ναι, πάτερ, δὲν θὰ τὸ πάω σὲ ἵδρυμα! ἀπάντησε ἀποφασισμένη ἡ μητέρα σέρνοντας πρὸς τὰ ἔξω ἔνα καροτσάκι.

Παγώσαμε! Πάνω του ἀπιθωμένο ἔνα κοριτσάκι ἀκίνητο, σὰν ἀπολιθωμένο, μὲ κάτια μάτια πέτρινα ποὺ κοιτοῦσαν δίχως νὰ βλέπουν...

“Οπως οἱ ὥρες στὸ μεγάλο ρολόι τοῦ τοίχου, ἔτσι κι οἱ ψυχὲς διαδέχονταν η μιὰ τὴν ἀλλη στὸ ἔξομολογητήριο: ἔνας λευκασμένος γέροντας, μιὰ πολύτεκνη οἰκογένεια, ὁ γιατρὸς ποὺ βιαζόταν, γιατὶ εἶχε ἐφημερία. Κόντευαν μεσάνυχτα ὅταν ἔφτασε κι ἡ δική μου σειρά.

Στὴ ζεστασὶὰ τοῦ μικροῦ μου δωματίου πίσω ἀπ’ τὰ βλέφαρα ποὺ μισοκλείνανε ζωγράφισε ἡ ψυχή μου τὴν ἐμπειρία μιᾶς ἀκόμη μέρας: ἔνας ταπεινὸς Λευτῆς σὲ μιὰ καμαρούλα ἐνὸς σχολείου, ἡ ἐνὸς ναοῦ κι ἀπ’ ἔξω οἱ ἄνθρωποι νὰ περιμένουν.

Τὴν ἴδια ώρα ποὺ τὸ κακὸ καμουφλαριζόταν ἐπιτήδεια πίσω ἀπ’ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ἔνας ταπεινὸς Λευτῆς ἔρριγνε τὸ πετραχήλι του πάνω στοὺς σκυφτοὺς ὄμμους, γιὰ νὰ τοὺς λευτερώσει ἀπ’ τ’ ἀσήκωτο φορτίο τῆς ἐνοχῆς. Τὴν ἴδια ώρα ποὺ ἡ παγωμένη βροχὴ μαστίγωνε τοὺς δρόμους καὶ τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, ἔνας ταπεινὸς Λευτῆς ζέσταινε τὴν ἐλπίδα ποὺ στὶς ψυχὲς κρυστάλλιασε. Τὴν ἴδια ώρα ποὺ οἱ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν τὴ «συνταρακτική» αὐτοκτονία τῆς τραγικῆς 14χρονης μέσα στὸ σχολεῖο της, ἔνας ταπεινὸς Λευτῆς σὲ μιὰ μικρὴ σχολικὴ τάξη καταλάγιαζε τὴ μυστικὴ ἀνεμοθύελλα μιᾶς δεκαεξάχρονης ψυχῆς. Τὴν ἴδια ώρα ποὺ οἱ δημοσιογράφοι στὰ βραδινὰ δελτία τῶν εἰδήσεων «ἀποκάλυπταν» στὴν «ἀνυποφίαστη» κοινωνία τὴ «διαφθορὰ στοὺς κόλπους τῆς Έκκλησίας», ἔνας ταπεινὸς Λευτῆς, ἄγνωστος στὶς κάμερες, διακονοῦσε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μοχθοῦν γι’ αὐτὴν τὴν κοινωνία: τὸν γιατρό, τὸν ἔκπαιδευτικό, τὴ μητέρα. Κι ἀκουμποῦσε τὰ μυστικὰ κάθε φυχῆς στὴν πατρικὴ μακροθυμία τοῦ καρδιογνώστου Θεοῦ, τὴν ἴδια ώρα ποὺ ἡ ἀνθρώπινη ἐνοχὴ γινόταν δακτυλοδεικτούμενη στὰ τηλεοπτικὰ παράθυρα, κι ὁ πόνος καταντοῦσε καταναλωτικὸ προϊὸν στὰ reality shows τῆς μικρῆς θύρων.

Καὶ τὸν περίμεναν οἱ ἄνθρωποι τὸν ταπεινὸ Λευτῆ τοῦ ἔξω ἀπ’ τὸ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΗΡΙΟ νὰ περιθάλψει σὰν ἀλλοι Σαμαρείτης τὶς πληγές τους στὸ ιερὸ πανδοχεῖο ποὺ λέγεται «Ἐκκλησία». κι ἦταν ὅλοι ἔκει: ὁ γιατρός, ἡ καθηγήτρια, ἡ λευκασμένος γέροντας, ἡ πονεμένη μάνα, ὁ νέος μὲ τὰ δακρυσμένα μάτια, ἡ ἀναστατωμένη δεκαεξάχρονη. Ήτανε ὅλοι ἔκει! Μόνο οἱ κάμερες ἔλειπαν...

Μαρία Παστούρματζῆ

* Αναδημοσίευσις ἀπὸ τὸ Περιοδικὸν «Ἀθωνίτης», φ.51, 2005

ΠΑΠΙΚΗΣ ΜΩΡΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ

Ενας μεγάλος Πάπας, μία μεγάλη προσωπικότητα του Ρωμαιοκαθολικισμού που δίκαια χαρακτηρίσθηκε σημαίοφόρος τής έλευθερίας καὶ τῶν δικαιωμάτων του ἀνθρώπου, ἐκοιμήθη. Μὲ μία ἐκπλήσσουσα δραστηριότητα σ' ὅλο τὸν πλανήτη ὁ Πάπας

ὑπὸ Παρασκευᾶ Κελεπέκογλου

Ίωάννης ὁ Β', διαφύλαξε τὸ κῦρος τῆς Ἐκκλησίας του παρὰ τὶς πολύποικιλες ἐπιθέσεις μὲ σθένος, ἀποφασιστικότητα καὶ σεβασμὸ στὶς ἄλλες παραδόσεις του Ρωμαιοκαθολικισμοῦ. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐκφράζει τὰ βαθύτατα συλληπητήρια πρὸς τὴν Ἀγίᾳ Ἐδρα καὶ τοὺς καθολικοὺς ὅλου τοῦ κόσμου» (βλ. Περιοδικὸν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν «ΤΟΛΜΗ», τεῦχος 51, Ἀπρίλιος 2005.)

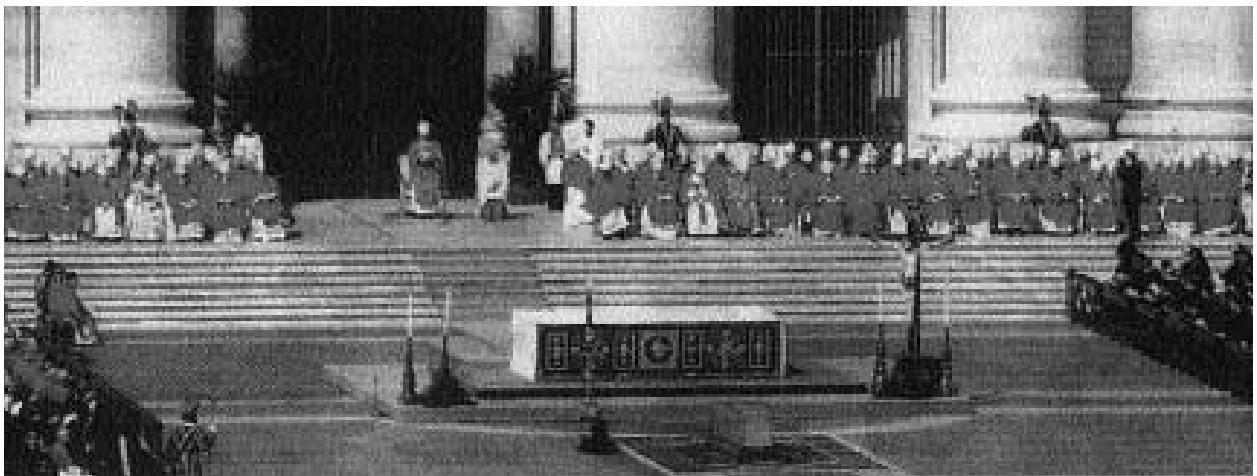
Τὸν σύντομον ἄλλὰ καὶ πομπώδη «ἐπιτάφιον» ποὺ μόλις ἀνεγνώσατε, ἀπήγγειλεν οὐχὶ κάποιος καρδινάλιος, οὕτε κάποιος νούντσιος, ὑδὲ κἀν ὁ διαβόητος διὰ τὴν παπολαγνείαν του Βαρθολομαῖος, ἄλλα, φεῦ (!), ὁ προκαθήμενος τῆς ὁρθοδόξου Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὁ «ἐπίσημος» ἐκπρόσωπος τῶν ὁρθοδόξων τῆς Ἑλλάδος, κ. Χριστόδουλος!

Αφοῦ ἔσπευσεν προηγουμένως νὰ δηλώσῃ δουλοπρεπῶς, μὲ τὴν θλιβερὰν παρουσίαν του εἰς τὴν παπικὴν κηδείαν, τὴν σταθερὰν ὑποταγὴν του εἰς τὴν «Νέαν Τάξιν», ἔρχεται μὲ τὴν ἀνεκδιήγητον καὶ ἀπίστευτον διὰ ὁρθόδοξον ἱεράρχην τοιαύτην ἐκδήλωσιν θαυμασμοῦ πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ τεθνεῶτος αἱρεσιάρχου τῆς Ρώμης, νὰ πιστοποιήσῃ τὸ τραγικὸν ἔλειμμα ὁρθοδόξιας του, ἄλλα καὶ τὸ χαμηλώτατον ἐπίπεδον τοῦ ἀφορήτου θρησκευτικοῦ ἀμοραλισμοῦ ποὺ διέπει τὴν ἀρχεπισκοπικήν του πολιτείαν. Ὁ ἀμοραλισμὸς οὗτος, διέπει ἐν γένει τὸν πολιτικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν βίον, ὅπως αὐτὸς συσχηματίζεται εἰς τὴν παγκοσμιοποιημένην-οἰκου-

μενικὴν Βαβυλῶνα τοῦ «Internet», τοῦ «Bar Code», τῆς τηλεοπτικῆς ποδηγετήσεως καὶ μεθοδικῆς ἀποβλακώσεως τῶν μαζῶν, καὶ νοηματοδοτεῖ πλέον κάθε ἐκδήλωσιν καὶ ἴδιαιτέρως εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς ἔξουσίας· ὅπότε ἐπιβάλλεται πλέον καὶ εἰς τὸν κ. Χριστόδουλον (ἄλλὰ καὶ εἰς ἀπαντας τοὺς Οἰκουμενιστὰς φευδορθοδόξους ποιμένας) ἡ ἐκδήλωσις θαυμασμοῦ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ «θρησκευτικοῦ πλανητάρχου», διότι ἀφοῦ «ἐθαύμασεν ὅλη ἡ γῆ ὅπισω τοῦ θηρίου», πῶς εἴναι δυνατόν αὐτὸς νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὸ «κοινὸν παγκοσμιοποιημένον αἴσθημα»; Ἰδού, οὕτος καὶ σύμπασα ἡ κρατοῦσα ἐκκλησία μεθ' ἑαυτοῦ, «ἐπὶ ξυροῦ ἵσταμενοι ἀκμῆς» ἐντὸς τοῦ ἐνοποιημένου ἀντιθέου συστήματος, μὴ ἔχοντες νόμιμον πνευματικὸν ἔρεισμα -ἀφιστάμενοι ἐκ τῆς πατρώας ὁρθοδοξίας- ματαιοπονοῦν ἔχοντες τὴν ἀνόητον πεποίθησιν, δτὶ μὲ τὴν δουλοπρέπειάν των θὰ καταφέρουν νὰ νοσφισθοῦν ὅποια φιχία δυνηθοῦν, τῶν ἐκ τῆς τραπέζης τῆς ἀντιχρίστου Βαβελικῆς εὐωχίας πιπτομένων.

Τραγικὴ καθίσταται πλέον ἡ διαπίστωσις τοῦ αὐξανομένου χάσματος ποὺ χωρίζει τοὺς Οἰκουμενιστὰς ὀλοέν καὶ περισσότερον ἀπὸ τὴν ὁρθοδοξίαν, εἰς κάθε προσάθειαν συσχηματισμοῦ των μετὰ τῆς σκολιαὶς ταύτης γενεᾶς. Ἡ ἐκδήλωσις θαυμασμοῦ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ αἱρεσιάρχου πάπα ύψῳ ὅλων τῶν Οἰκουμενιστῶν ποιμένων, εἴναι οὐσιαστικῶς θαυμασμὸς εἰς πᾶν δτὶ ἐκπροσωπεῖ ὡς «θεσμός» οὕτος: τὴν ἄρνησιν μὲν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὴν ἀποδοχὴν δὲ καὶ λατρείαν τοῦ παπικοῦ, «οὐμανιστικοῦ» εἰδώλου, μὲ ὅλας τὰς παραμέτρους του, ὅπως τὴν σχετικοκρατία καὶ τὸν ὁρθολογισμὸν εἰς τὴν πίστιν, τὸν φανατισμὸν καὶ τὴν ὀπαδοποίησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γεγονότος· τὰς σταυροφορίας -παλαιὰς καὶ νέας- μὲ τὰ ἀσύγγνωστα ἐγκλήματα, τὴν μεθοδικὴν ἐμπορευματοποίησιν τῆς πίστεως. Καὶ τὸ

Από τὴν κηδεία τοῦ Πάπα.

χείριστον πάντων; Τὴν συστηματικὴν κακοποίησιν τῆς κοσμοσωτηρίου Ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν κατασυκοφάντησιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς πίστεώς του, τὴν κυριολεκτικῶς ἀντίχριστον θεοποίησιν τοῦ θεσμοῦ τοῦ Πάπα, τὴν προβολὴν αὐτοῦ ἰδικῶς τοῦ Πάπα ως «τοῦ πρῶτου Πάπα τῆς παγκοσμιοποίησης τῶν ψυχῶν» (βλ. «Βῆμα», 10 Απριλίου 2005, σελ. A22), καὶ τέλος τὰ δισεκατομμύρια τῶν παρ' αὐτοῦ ἀποπλανηθέντων «χριστιανῶν», οἰκητόρων τῆς αἰώνιου κολάσεως! Καὶ δῦμως! Εἰς δλα αὐτὰ ἐμμέσως καὶ ἀμέσως συνεργοῦν ὁ κ. Χριστόδουλος καὶ οἱ λοιποὶ Οἰκουμενισταὶ Ἀρχιεράρχαι μὲ τὰ ἐγκάμιά των καὶ τὴν συμμετοχήν των εἰς τὴν κηδείαν τοῦ ἀποθανόντος καὶ σωματικῶς Πάπα, τοῦ ὅποιου ἡ κηδεία -μὲ τὴν παγκόσμιον εἰς αὐτὴν συμμετοχὴν καὶ προβολήν- ἐλειτούργησεν ἀκριβῶς ως μέσον τοῦ ἀντιθέου καὶ ἀπανθρώπου αὐτοῦ θεσμοῦ, ως παγκοσμίου θρησκευτικοῦ ἀρχηγοῦ καὶ ὀδηγοῦ, πλανητάρχου τοῦ θρησκευτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ!

Αλλ' ἐπειδὴ ὁ κ. Χριστόδουλος εἰς τὸ ἐγκάμιόν του διὰ τὸν ἀποθανόντα Κάρολον Βοϊτύλαν ἐκθειάζει τοὺς ἀγῶνας του ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιβάλλεται νὰ ὀναφέρωμεν πάλιν ὀλίγα ἐξ ὄσων ἥλθαν εἰς φῶς καὶ ἀποκαλύπτουν τὸ πλούσιον... ἀγωνιστικὸν παρελθόν τοῦ Καρόλου Βοϊτύλα. Ἐκτὸς τῶν γνωστῶν ἡδη ἐπιδόσεών του εἰς τὴν ὑποκριτικὴν τέχνην κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ἥτο καὶ ὑπάλληλος τοῦ ἔργοστασίου IG Farben, παραγωγοῦ τῶν δηλητηριωδῶν ἀερίων τῶν Ναζί τοῦ Χίτλερ, ὑπῆρξεν δὲ βοηθὸς καὶ τοῦ φιλοναζιστοῦ

ἐπισκόπου Κρακοβίας· ἡ δὲ ἐπιβράβευσις τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ παρελθόντος ἥλθεν τὸ 1978, ὅτε δηλαδὴ διεδέχθη τὸν δολοφονηθέντα Πάπαν Ιωάννην-Παῦλον τὸν Α', ἐνῷ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἥρνήθη ὀλίγα ψιχία ἐκ τοῦ ἀμυθήτου Βατικανείου πακτωλοῦ εἰς τὸν δυστηχεῖς σεισμοπλήκτους τῆς Νοτίου Ἰταλίας! Διὰ δὲ τὴν ἐκλογήν του συνετέλεσεν τὰ μέγιστα ὁ πολὺς Μπρεζίνσκυ, ὁ ὅποιος μετὰ τοῦ πολυφήμου καὶ ὑποχθονίου νέου Κροίσου Ροκφέλλερ, μέσω τῶν «Μπιλντεμπέργκ», «Τριμεροῦς Ἐπιτροπῆς», «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» κ.ἄ., ἐλέγχουν (κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ) τὰς πολιτικοοικονομικὰς καὶ θρησκευτικὰς τύχας τοῦ κόσμου. Νωπὴ ἐξάλλου, παραμένει εἰς τὴν μνήμην ἡ ἐμπλοκὴ τοῦ Βοϊτύλα καὶ εἰς τὴν διαβολικὴν Στοὰν P2 (πέ δύο) καὶ τὴν συγκάλυψιν τοῦ τραπεζίτου τῆς Μαφίας (καὶ τοῦ Βατικανοῦ) Σιντόνα! (βλ. περιοδικὸν «NEMECIS», Απρίλιος 2005)

Ι"σως δλα αὐτὰ νὰ ἀποτελοῦν προϋποθέσεις... ἀγιότητος δι' ἔναν Πάπαν, ἀλλὰ νὰ τοῦ πλέκουν τὸ ἐγκάμιον καὶ «ὁρθόδοξοι ἱεράρχαι»; **Π**όσον ὁρθόδοξοι ἡμπορεῖ νὰ εἶναι τοιοῦτοι ἱεράρχαι; Πόσον ὁρθόδοξοι ἡμπορεῖ νὰ εἶναι μία τοιαύτη ἐκκλησία, ως ἡ ἰδική των; Μήπως αὐτὰ δὲν εἶναι τὰ δόψωνια τῆς νεοημερολογιτικῆς ἀμαρτίας, δηλαδὴ ὁ θάνατος τῆς ὁρθοτομούσης Ἀληθείας, ποὺ εἶναι ἡ Ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας; Μήπως αὐτὰ δὲν εἶναι μία θλιβερὰ διαπίστωσις διὰ τὸ πῶς ἡ ἀποστασία τοῦ 1924 ὠδίνησεν ἀδικίαν φιλοπατικήν, συνέλαβεν πόνον μισαδελφίας φιλοαιρετικῆς καὶ ἔτεκεν ἀνομίαν οἰκουμενιστικήν;

ΕΘΝΙΚΗ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ, Η ΑΛΛΩΣ ΕΙΠΕΙΝ, Ο ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΩΝ !

Μετά τὴν περυσινὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν τῆς Ἐθνικῆς μας ὁμάδος τοῦ ποδοσφαίρου εἰς τὸ Πανευρωπαϊκὸν κύπελλον καὶ τὰ χρυσὰ μετάλλια τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, μία νέα μεγάλη «ἐπιτυχία» ίδιας ἐμβέλειας μὲ ἔκεινας, συνεκλόνισε τὸ Πανελλήνιον· ἡ πρώτη θέσις εἰς τὸν Πανευρωπαϊκόν (κατ’ ὄνομα μόνον, ἀφοῦ συμμετέχουν εἰς αὐτόν χῶρες ὅπως ἡ Τουρκία ἀλλὰ καὶ τὸ Ἰσραήλ) διαγωνισμὸν τραγουδιοῦ, κοινῶς γνωστὸν ὡς Eurovision .

Ἔτοι ἡ πρώτη φορὰ εἰς τὴν ιστορίαν τοῦ θεσμοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλληνικὴ συμμετοχὴ κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν. Τὴν στιγμὴν ὅπου εἰς ὅλα τὰ μεγάλα Εύρωπαικὰ κράτη παρατηρεῖται μιὰ τάσις ἀπαξιώσεως τοῦ θεσμοῦ, εἰς τὴν χώραν μας, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς χώρας δευτέρας καὶ τρίτης ταχύτητος εἰς τὴν Εύρωπαικὴν Ἐνωσιν, ὁ θεσμὸς γνωρίζει ἀναβίωσιν καὶ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Αἱ ἔθνικαι σημαῖαι ἔξηλθον καὶ πάλιν ἀπὸ τὰς κασέλας καὶ «ὅλοι μας», διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὑπερεκχυλίσαμεν ἀπὸ Ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν.

Ἄλλὰ διὰ ποίαν Ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν νὰ ὀμιλήσωμεν, ὅταν εἰς ἔναν μουσικὸν διαγωνισμὸν δὲν κερδίζει ἡ ἀγνὴ μουσικὴ καὶ ὁ στίχος, ἀλλὰ τὸ θέαμα καὶ ὁ ἐντυπωσιασμός; Ὄταν οἱ διαγωνιζόμενοι καλοῦνται νὰ διαγωνισθοῦν, ὅχι εἰς τὴν ἔρμηνευτικήν των ἴκανότηταν, ἀλλ’ εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῶν σωματικῶν των προσόντων καὶ εἰς τὴν ἐπίδειξιν προϊόντων μόδας, ὡς τὰ ἐνδύματα ὅπου φοροῦν, τὴν κόμμωσίν των καὶ τὸν ψιμυθισμὸν τῶν προσώπων των;

Άλλὰ διὰ ποίαν Ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν νὰ ὀμιλήσωμεν, ὅταν μέσω αὐτῶν τῶν θεσμῶν ἐπιχειρεῖται ἡ χαλάρωσις τῶν ἡθῶν καὶ ἡ πνευματικὴ ἀποχαλίνωσις τῆς νεολαίας, μέσω τῆς προβολῆς προτύπων σεξουαλικῶν, πρωτύπων εύκόλου πλουτισμοῦ καὶ ἀμέσου κοινωνικῆς ἐν τῇ διαφθορᾷ καταξιώσεως;

Άλλὰ διὰ ποίαν Ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν νὰ ὀμιλήσωμεν, ὅταν οἱ πολιτικοὶ ἡμῶν ἄρχοντες προβάλλουν ἰδιοτελῶς καὶ ἀναδεικνύουν τοιούτου εἴδους γεγονότα, δημιουργοῦντες φευδαίσθησιν κοινωνικῆς εὐφορίας καὶ ἔθνικῆς προοόδου εἰς τὸν λαόν, οὕτως ὥστε νὰ ξεχνᾶ ὁὗτος μὲν τὰ προβλήματά του, πρὸς ἀποφυγὴν κοινωνικῶν τριγμῶν, ἔκεινοι δὲ νὰ πιστώνουν τὸν χρόνον παραμονῆς των, εἴτε εἰς τὸν κυβερνητικὸν σχηματισμόν, εἴτε εἰς τὸ κοινοβούλιον, διὰ τὴν προώθησιν ἐν τέλει ἀντιλαϊκῶν, ἀντεθνικῶν καὶ ἀντιχρίστων νόμων καὶ μέτρων;

Άλλὰ διὰ ποίαν, τέλος, Ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν νὰ ὀμιλήσωμεν, ὅταν γλῶσσα εἰς τὴν ὅποιαν ἐγράφησαν οἱ στίχοι τοῦ τραγουδιοῦ ἦτο ἡ ἀγγλική; Διότι διὰ νὰ κερδήσωμεν, ἦτο προϋπόθεσις ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Καὶ διατὶ ἦτο προϋπόθεσις;

Πρῶτον, διότι ὅσα ἔτη ἐχρησιμοποιήσαμεν τὴν Ἑλληνικήν, οὐδὲν ἀποτέλεσμα εἴδαμεν. Τὸ αὐτὸν συνέβη δὲ καὶ μὲ τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν Οὐκρανίαν τὰ προηγούμενα ἔτη.

Δεύτερον, διότι κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ ἀγγλικὴ νομιμοποιεῖται καὶ κατοχυρώνεται εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὡς γλῶσσα ἴσοτιμος μὲ τὴν Ἑλληνικήν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν παραγκώνισιν ἀλλὰ καὶ γλωσσικὴν φθορὰν τῆς τελευταίας.

Τρίτον, διότι οἱ περισσότεροι τῶν Ἑλλήνων δὲν κατανοοῦν τὸ περιεχόμενον τῶν στίχων, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν ἀντιδροῦν διόλου εἰς τὴν φθηνήν, ἀνήθικον καὶ γελοίαν ταύτην στιχοπλοκίαν.

Τέταρτον, διότι κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπιδεικνύομεν αὐτοβούλως μεγίστην ὑποτέλειαν καὶ θαυμαστὴν ἡλιθιότηταν ὡς λαὸς εἰς τοὺς Εύρωπαιοὺς ἑταίρους μας, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀγγλόφωνους ἀνεπτυγμένους λαούς. Μᾶς ἐνεφύσησαν πονηρῶς δὲ τὴν ἰδέαν, πῶς συνάμα μὲ τὴν τραγουδιστικήν νίκην, ἐπετύχαμεν καὶ μίαν δευτέραν νίκην: αὐτὴν τῆς προσελκύσεως τουριστῶν εἰς τὴν χώραν μας!

Άλλα δυστυχώς, δεν άντιλαμβανόμεθα οι άμοιροι, πώς οι κύριοι αύτοί που προπαγανδίζουν αύτην τὴν ἰδέαν, διμιλοῦν περὶ ἐνὸς ὑποτελειακοῦ τουρισμοῦ μεθ' ὅλων τῶν κακῶν ποὺ αὐτὸς θὰ φέρει μαζί του, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλας τὰς ἀνατροπὰς ποὺ θὰ προκαλέσει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν. Ἐν ἐνί λόγῳ, εἴμεθα ὑπερήφανοι, ποὺ κατὰ τὴν λαϊκὴν ρῆσιν, θὰ γίνομεν τὰ γκαρσόνια τῆς Εὐρώπης, ἐκποιοῦντες εἰς αὐτὴν ἥθη, ἔθιμα, συνοχὴν καὶ σεμνότητα, ἐν ὀνόματι τοῦ διαβρωτικοῦ τουρισμοῦ.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν συνιστᾶ ἐθνικὴν ἐπιτυχίαν, ἀλλὰ ἐθνικὴν τραγωδίαν. Τὴν στιγμὴν ὅπου ἡ ὀλίσθησις εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς εἶναι ὁρατή, τὴν στιγμὴν ὅπου ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα δέχεται εἰς τὸ σῶμα τῆς βέλη φαρμακερὰ τῆς παραφθορᾶς καὶ τῆς ἀλλοιώσεως αὐτῆς, τὴν στιγμὴν ὅπου δεχόμεθα ἔνα σωρὸ παραβιάσεις, εἴτε εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα, εἴτε εἰς τὸν ἐθνικὸν ἐναέριον, θαλάσσιον καὶ χερσαῖον χῶρον, εἴτε εἰς τὰς συνειδήσεις καὶ εἰς τὰ στοιχειώδη δικαιώματά μας, ἡμεῖς ὡς Ἑλληνες καὶ ὡς Όρθοδοξοί Χριστιανοί, νὰ στρουθοκαμηλίζωμεν πανηγυρίζοντας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! Νὰ τυφλώτωμεν καὶ νὰ ἀμεριμνῶμεν... τραγουδῶντες, πληρούμενου τραγικῶς ἐφ' ἡμᾶς τοῦ ἀρχαίου ρήτορος: «Τῶν οἰκιῶν ὑμῶν πιμπραμένων, ὑμεῖς ἄδετε!»

“Ἄς φοιβηθῶμεν τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς θείας χάριτος, καὶ ἀς μετανοήσωμεν ὅσον ὑπάρχει ἀκόμη καιρός. Άμην· γένοιτο.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΥΘΕΥΔΟΥΣ

Ἐμβαίνομεν εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ προτείνομεν μίαν προσθήκην εἰς τὸ Παγκόσμιο ἑορτολόγιον. Θὰ μᾶς ὀνομάσετε ἵσως καινοτόμους, ἀλλὰ ἵσως θὰ μᾶς δικαιολογήσετε ἀναγινώσκοντες τὰ ἔξης.

Προτείνομεν λοιπόν, ὅπως εἰσαχθεῖ ἐπισήμως κατὰ τὴν α' τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἡ ἑορτὴ τοῦ Φεύδους· κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔορτάζουν οἱ πάσης φύσεως ἄπιστοι καὶ αἰρετικοί, μὲ ἐπικεφαλεῖς τοὺς ἡμετέρους.

Καὶ διὰ νὰ γίνωμεν σαφέστεροι. Οἱ κύριοι αὐτοὶ τῶν διαφόρων θρησκευμάτων καὶ δογμάτων, εἰς τὴν προσπάθειάν των νὰ ἐνωθοῦν μεταξύ των, ἄφησαν κατὰ μέρος τὰς δογματικὰς καὶ θρησκευτικὰς των διαφοράς, καὶ προσεχώρησαν εἰς τὴν κίνησιν ἴδρυσεως νέας

παγκοσμίου θρησκείας (τῆς Πανθρησκείας), ἡ ὁποία βεβαίως θὰ ἔχει καὶ ἔορτάς.

Κάποιαι εἴς αὐτῶν θὰ εἶναι αἱ γνωσταὶ ἔξης:

- Παγκοσμία ἡμέρα Περιβάλλοντος
- Παγκοσμία ἡμέρα τῶν Ὦκεανῶν
- Παγκοσμία ἡμέρα κατὰ τῆς βίας καὶ τῶν Πολέμων
- Παγκοσμία ἡμέρα θυμάτων Πολέμου
- Παγκοσμία ἡμέρα τοῦ Ὑδατος
- Παγκοσμία ἡμέρα Δασοπονίας
- Παγκοσμία ἡμέρα κατὰ τῆς Ξηρασίας
- Εορτὴ τῆς Μητέρας
- Εορτὴ τοῦ Πατέρα
- Παγκοσμία ἡμέρα τῶν Προσφύγων
- Παγκοσμία ἡμέρα κατὰ τοῦ Ρατσισμοῦ
- Παγκοσμία ἡμέρα κατὰ τῆς παιδικῆς ἐκμεταλλεύσεως
- Παγκοσμία ἡμέρα τοῦ Τύπου
- Παγκοσμία ἡμέρα τῆς Μουσικῆς
- Παγκοσμία ἡμέρα Ἐθελοντῆ Αἵμοδότη (ἢ νεωτέρα ὅλων)
- Παγκοσμία ἡμέρα κατὰ τοῦ AIDS
- Παγκοσμία ἡμέρα κατὰ τῶν Ναρκωτικῶν
- Παγκοσμία ἡμέρα ἀντισυλλήψεως...

καὶ σταματοῦμεν ἐδῶ, διότι καὶ ὁ χῶρος δὲν ἐπαρκεῖ, ὡστε νὰ ἀναφερθῶμεν εἰς ὅλας τὰς «ἔορτασίμους ἡμέρας», ἀλλὰ καὶ καθημερινῶς καινούργιαι «ἔορταὶ» ἐμφανίζονται, πρὸς συμπλήρωσιν τῶν κενῶν ἡμερῶν ποὺ ὑπάρχουν εἰς ὅλον τὸ ἔτος.

Σπεύδουν οἱ ἄνομοι, χρησιμοποιώντας οἰονδήποτε τρόπον, νὰ ὑλοποιήσουν αὐτήν των τὴν ἰδέαν, μὲ σκοπόν; Μὲ σκοπὸν νὰ μειώσουν τὴν αἴγλην καὶ νὰ καταργήσουν σταδιακῶς τὰς παραδοσιακὰς Χριστιανικὰς ἔορτάς, καθιεροῦντες νέας, αὐτὰς τῆς Νέας ἀντιχρίστου Ἐποχῆς.

Πρόθυμος δὲ συνεργὸς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀποστασίαν ὁ Νεοημερολογίτης Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος, ὁ ὅποιος ἐφ' ἐνὸς μὲν προβαίνῃ συχνά-πυκνὰ εἰς δηλώσεις ὑπερερχειλιζούσας ἀνθρωπίνης καὶ κοινωνικῆς εὐαισθησίας, καθ' ἄς στιγμὰς προβάλλεται ὑπὸ τῆς παγκοσμίου λεγομένης κοινότητος μία κοινωνικὴ ὁμάς ἡ ἔνα γεγονός, ἀφ' ἐτέρου δὲ εἰς τὴν σύστασιν (μὲ τὰς εὐλογίας του) ὁργανώσεων προβολῆς ἀλλὰ καὶ δράσεως ὑπὲρ αὐτῶν τῶν γεγονότων καὶ κοινωνικῶν ὁμάδων, εἰς τὰς ὁποίας ἀναφέρονται οἱ «ἔορταί». Άλλὰ δι' αὐτὰς τὰς ὁργανώσεις θὰ ἐπανέλθωμεν πάλιν ἐν καιρῷ.

«ΚΑΙ ΕΠΗΝΕΣΕΝ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΝ ΤΗΣ ΑΔΙΚΙΑΣ, ΟΤΙ ΦΡΟΝΙΜΩΣ ΘΕΠΟΙΗΣΕΝ...» (Λουκᾶ ις,8)

Τὴν στιγμὴν ὅπου οἱ λαοὶ ἴδρυτικῶν καὶ κυριαρχούντων μελῶν τῆς Ε.Ε. ἐνεργῶς ἀνθίστανται πλέον εἰς τὰ ἄνομά της σχέδια: ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ὀλλανδία κατεψήφισαν τὸ Εὐρωπαϊκὸ Σύνταγμα, ἡ Ἰταλία ἔξερχεται τῆς ζώνης τοῦ Εὐρώ, ἡ δὲ Ἀγγλία ἵσταται μονίμως περισκεπτικῇ· ὁ ἄλλοτε ἔνδοξος Ἐλληνικὸς λαὸς ἔχει περιπέσει εἰς τὴν μεγαλυτέραν ἴσωσας ἀδιαφορίαν καὶ «ώχαδελφισμόν» τῆς Ἰστορίας του, ἐνῶ κινδυνεύει καθ' ἥμέραν ἡ προσωπικὴ τοῦ ἐλευθερία, ἡ ἐθνική του ἀνεξαρτησία, ἡ ἐδαφική του ἀκεραιότης, αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀμεσο μέλλον τῆς ὑπάρχειώς του! Καὶ ὅμως! Δέχεται ἀδιαμαρτύρητα - πλὴν ἐλαχίστης μειοψηφίας- ὅλα τὰ παρανόμως ἐπερχόμενα ὑπὸ τῶν ἥμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν ἐπιβούλων ἥγετῶν: εὔρω, συντάγματα, παρακολουθήσεις, ἐθνικές μειοδοσίες. Δυστυχῶς, ἡ ἐφήμερος εὐημερία, σαρκολατρεία καὶ ἡδονοθηρία φαίνεται ὅτι παντελῶς ἡλλοιώσαν τὸ ὑπερήφανον χαρακτῆρα τοῦ Ἐλληνος, εἰς σημεῖον ποὺ καὶ οἱ ξένοι νὰ ἀποροῦν: «αὐτὸς εἶναι ὁ Ἐλληνας!» Καὶ ἐκπληροῦται τὸ Γραφικόν: «Καὶ ἐπήνεσεν ὁ κύριος τὸν οἰκονόμον τῆς ἀδικίας, ὅτι φρονίμως ἐποίησεν. Ὄτι οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου φρονιμώτεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτὸς εἰς τὴν γενεὰν τὴν ἑαυτῶν εἰσί». (Λουκᾶ ις,8) Ἡς προσευχηθῶμεν θερμῶς πρὸς Κύριον ἵνα ἐπέμβῃ θαυματουργικῶς πρὸς διάσωσιν τῆς Ἐλληνικῆς κιβωτοῦ του. Καὶ ἀφοῦ «μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ» (Γαλ. ε',9), νὰ δώσῃ εἰς τὴν ὑπομείνασαν ἀγνὴν μικρὰν ζύμην τοῦ ἑθνους φώτισιν, ἐλπίδα, δύναμιν καὶ διάκρισιν, διὰ νὰ αὐξηθῇ καὶ ζυμώσῃ θεοφιλῶς καὶ τὸ ὑπόλοιπον ἑθνος.

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ Π.Σ.Ε. ΚΑΙ “ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΗΜΕΡΙΔΑ” ΑΘΗΝΩΝ

Τὰς ὡρας ὅπου κατὰ τὴν Κυριακὴν 15 Μαΐου τὸ Συνέδριον τῆς Παγκοσμίου Ἱεραποστολῆς καὶ Εὐαγγελισμοῦ ἐτέλει τὴν τελευταίαν πανηγυρικήν του συνεδρίαν εἰς τὸν Ἀρειον Πάγον, ἀντὶ οἱ εὐλαβεῖς καὶ ὡς ἀντιοικουμενισταὶ ἐμφανιζόμενοι Νεοημερολογί-

τες Κληρικοὶ νὰ συγκεντρώσουν τοὺς προσκειμένους εἰς αὐτοὺς Πιστοὺς εἰς τὸν δημόσιον χῶρον τοῦ Ἀρείου Πάγου, πρὸς ἔντονον ἀποδοκιμασίαν τῶν ἐκεῖ μὲ τὴν εὐλογίαν καὶ συμμετοχὴν τῶν ταγῶν τους διαδραματιζομένων, αὐτοὶ συνεκάλεσαν «Θεολογικὴν ἡμερίδαν» κατὰ τὰς ἰδίας ἀκριβῶς ὡρας εἰς τὸ Πολεμικὸν Μουσεῖον, μὲ θέμα ἐν γένει τὸ Π.Σ.Ε. Τοῦτο ἐδημιούργησε κακοὺς λογισμοὺς εἰς πολλούς, ὅτι ἐπίτηδες «έμαντρωσαν» τὸν Πιστούς τους, διὰ νὰ μὴν ὑπάρξουν ἐπεισόδια καὶ νὰ μείνουν ἀνενόχλητοι οἱ προδότες εἰς τὸν Ἀρειον Πάγον, κάτι ποὺ μόνον οἱ ἰδιοι σίγουρα γνωρίζουν... Βεβαίως εἰς τὸν Ἀρειον Πάγον -ἄλλα καὶ εἰς τὴν Νέαν Μάκρην καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδαν τοῦ παναιρετικοῦ συνεδρίου- ἔδρασε καὶ ἀντέδρασε χαριτι θείᾳ εὐάριθμος δύμαδα Πιστῶν τοῦ Πατρίου Ἐορτολογίου δύμολογιακῶς, γεγονὸς διὰ τὸ ὅποιον θὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς. Εἰς δὲ τὴν «Θεολογικὴν ἡμερίδαν» γνήσιος Ὁρθόδοξος ἀδελφὸς λαβὼν τὸν λόγον καὶ δύμολογήσας ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς τὴν Νεοημερολογιτικὴν συναγωγὴν, ἡρώτησεν εὐγενῶς διατὶ -ἐπιτέλους- οἱ «συντηρητικοί» Νεοημερολογίτες Κληρικοὶ δὲν κάμουν τὸ πρῶτον Πατερικόν -ἐν ἔργοις καὶ ὅχι μόνον ἐν λόγοις- βῆμα κατὰ τῆς καὶ ὑπ' αὐτῶν καταγινωσκομένης παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἥτοι τὴν διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου τῶν Οἰκουμενιστῶν ποιμένων, ἔστω καὶ ἀν ἀκόμη δὲν ἐπιστρέψουν εἰς τὸ Πάτριον ἡμερολόγιον· διατὶ δὲν κάμουν, ἔστω, ἔνα πρῶτο βῆμα; Ἀπήντησε δὲ Πανοσιολογιώτατος π. Σαράντης Σαράντος, λέγων περίπου τὰ ἔξης: «Δυστυχῶς δὲν ἔχομεν τὸ ἀναγκαῖον θάρρος. Τὸ μόνον ποὺ μποροῦμε τώρα νὰ κάγουμε, εἶναι νὰ ἐνημερώνουμε τὸ ποιμνιον διὰ τὴν πανώλεθρον αἴρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ νὰ τὸ προτρέπουμε νὰ μὴ τὴν ἀκολουθεῖ». Συγχαίρομεν τὸν εὐλαβῆ Ἀρχιμανδρίτην διὰ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ εὐθύτητάν του (τὴν διοίαν δὲν πλουτοῦν πολλοὶ συναγωνισταί του...), εὐχόμενοι συνάμα δύπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν παρέξῃ αὐτῷ τὴν θείαν αὐτοῦ χάριν καὶ φωτισιν, ἵνα εὐρών τὸ ἀπαραίτητον θάρρος καὶ παρρησίαν ἀποτειχισθῇ ἐκ τῶν φευδωνύμων Ὁρθοδόξων ποιμένων, ἵνα μὴ εὑρεθῇ ἐκτὸς Ἐκκλησίας καὶ ἡγωμένος μὲ τὴν αἴρεσιν, ως ὁ Ἰδιος προσφάτως ὡμολόγησεν: «Ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας μας παρασύρει δόλους μας ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ,

διὰ νὰ μᾶς ἑνώσῃ μὲ τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν πανθρησκείαν». («Ο.Τ.», φ. 1601, σελ.1)

«ΚΑΙ ΕΜΙΓΗΣΑΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΘΝΕΣΙ ΚΑΙ ΕΜΑΘΟΝ ΤΑ ΘΡΓΑ ΑΥΤΩΝ»

(Ψαλμ. ρε', 35)

Τὸ ἀνωτέρῳ φαλμικὸν λόγιον ἄριστα ἐπαληθεύεται ἐπὶ τοὺς ἔξ Ὁρθοδόξων Οἰκουμενιστὰς ποιμένας, οἱ ὅποιοι μετὰ ἀπὸ ἔναν αἰῶνα προσεγγίσεως καὶ συγχρωτισμοῦ μὲ τοὺς Προτεστάντας, ὅχι μόνον δὲν εἴλκυσαν αὐτοὺς εἰς τὴν Ὁρθοδόξιαν (ώς δῆθεν κατὰ καιροὺς φευδόμενοι ἴσχυρίζονται ὅτι εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ των), ἀλλ’ ἀντιθέτως ὑποστάντες ἀλληλοπεριχώρησιν «ἔμαθον τὰ ἔργα αὐτῶν», καὶ ἡλλοιωμένοι πλέον αἰσχρῶς τοὺς μιμοῦνται! Ἀπόδειξις πρώτη: «Ο Ἀρχιεπίσκοπος Δημήτριος... ἀνακοίνωσε τὴν ἐκλογήν (σ.σ. ὑπὸ τῆς Πατριαρχικῆς ἐν Κων/λει Συνόδου) τοῦ Μητροπολίτου Γερασίμου Μιχαλέα (Jerry) τοῦ San Francisco... Μέλη τῆς γκέν κοινότητας τοῦ San Francisco, ἐξέφρασαν τὴν ἰκανοποίησή τους, γιατὶ ἀπέκτησαν ἄλλον ἔνα (σ.σ. ποῖοι εἶναι οἱ ἄλλοι;) ἀντιπρόσωπο τῆς εὐρήτερης οἰκογένειάς τους γὰ διορίζεται Μητροπολίτης τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξῆς Ἐκκλησίας καὶ δῆλωσαν, ὅτι στὴν ἐνθρόνησή του θὰ ὑπάρξῃ ἀθρόα προσέλευση τῆς κοινότητάς τους»!! («Ο.Τ.», φ. 1594, σελ.5) Ἀπόδειξις δευτέρα, τὸ ἔξης ἀδιάντροπον καὶ κατάπτυστον δημοσίευμα τοῦ ἐπισήμου περιοδικοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρετανίας (ὑπάγεται εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κων/λεως), ἐν... ἀπταίστῳ καθαρευούσῃ: «...ἡ Ιερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ προσέφερε φιλοξενίαν τῇ Αὐτοῦ Χάριτι τῷ Ἀγγλικανῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Κυρίῳ Roman Williams μετὰ τῆς συμβίας αὐτοῦ, ἔτι δὲ καὶ τῷ Ἀγγλικανῷ Ἐπισκόπῳ Ντόβερ Κυρίῳ Stephen Venner μετὰ τῆς ἀνδρίδος αὐτοῦ»!! («Ο.Τ.», φ. 1599, σελ.1) Ὡμίλησε κανεὶς περὶ... καθάρσεως; Ἡ συνέχεια τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ ὡς ἀνω φαλμοῦ δικαίως ἀρμόζει εἰς τοὺς ἐν λόγῳ... ποιμένας: «Καὶ ὡργίσθη θυμῷ Κύριος ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ ἐβδελύξατο τὴν αληρονομίαν αὐτοῦ· καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς χεῖρας ἔχθρῶν, καὶ ἐκυρίευσαν αὐτῶν οἱ μισοῦντες αὐτούς». (Ψαλμ. ρε', 40-41) Ἐχομεν πάντως καὶ τὸν προφητικὸν Πατερικὸν λόγον τοῦ Ἅγιου Ιερωνύμου προειδοποιοῦντα: «Οταν

θὰ ἔλθῃ ἡ ἐποχὴ ποὺ θὰ ἀμυνηστεύεται καὶ θὰ ἐπευλογεῖται τὸ δνειδος τῆς ὁμοφυλοφιλίας, τότε ἀκριβῶς εἶναι ποὺ θὰ ἐτοιμασθῇ τὸ βδελυρὸ ὑπέδαφος, ὥστε νὰ γίνῃ εὐπρόσδεκτα ἀποδεκτὸς ἀπὸ τὴν βαρύτατα νοσοῦσα κοινωνία καὶ ὁ τελικὸς ἀντίχριστος». («Ο.Τ.», αὐτόθι, σελ.5)

Η ΕΚ ΤΩΝ ΘΣΩ ΕΤΟΙΜΑΖΟΜΕΝΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Τὰ τελευταῖα ὀκτὼ ἔτη ἡ Ἅγια καὶ Ιερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἀγωνίζεται εὐόρκως ἐναντίον τῆς Ἐκκλησιοσωματειακῆς συνομωσίας, ἀποδεικνύουσα ὅτι ὅπισθεν αὐτῆς κρύπτεται σχέδιον ἀνόμου συναλλαγῆς καὶ προδοσίας τῶν ἰδανικῶν τοῦ Ιεροῦ ἀγῶνος. Μία πρόσφατος ἐπιστολὴ τοῦ παραπαίοντος γνωστοῦ Ἐκκλησιοσωματείου ἔρχεται νὰ δικαιώσῃ τὰς ἡμετέρας κατηγορίας. Ἡ ἐν λόγῳ ἐπίσημος ἐπιστολὴ ὑποστηρίζει ἀπροκάλυπτα καὶ παραπλανητικὰ (προκειμένου νὰ δοθῇ μία γενναία ἀφορμὴ διὰ τὴν ἐτοιμαζομένην τοσοῦτον καιρὸν προδοσίαν), ὅτι «ὑπάρχει νομικὸν κενὸν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν νομοθεσίαν, ἔνεκα τοῦ ὅποιου ἀνακύπτουν ὅλα τὰ προβλήματα τῆς ὁργανώσεως τοῦ χώρου μας». Καὶ εὐθὺς προχωροῦν ἀνερυθρίαστα εἰς τὴν πονηρὰν πρότασιν-ἐπιδίωξιν: θέσπισις δεσμευτικοῦ καὶ ὀλεθρίου «Κανονισμοῦ Διοικήσεως» (ἰδοὺ ποὺ ὀφείλεται ὅλη ἡ προηγθεῖσα περιπέτεια μὲ τὸν ἐπάρατον «Καταστατικὸν Χάρτην»!) καὶ κατόπιν, μονομερῆς ἀναγνώρισις, ἡ ὅποια φυσικὰ συνεπάγεται δίωξιν ὅλων τῶν ἄλλων Γ.Ο.Χ.! Ἰδοὺ τὰ αὐτούσια λόγια των: «Ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία καλεῖται λοιπόν νὰ δώσῃ λύσιν, καλύπτουσα νομοθετικῶς τοῦτο τὸ νομικὸν κενόν, καὶ νὰ δηναγνωρίσῃ τὴν Ἐκκλησίαν μας, οὐχὶ ὡς παρασυναγωγὴν τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας, οὔτε ὡς «έτερόθιρησκον ἢ ἐτερόδιοξον θρησκευτικὴν κοινότητα», ἀλλ’ ὡς Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν αὐτοδιοίκητον, συμφώνως ἐνὸς κανονισμοῦ Διοικήσεως βάσει τῶν Ιερῶν Κανόνων, τὸν ὅποιον ἡ Ἰδία (ἢ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ.) μὲ διαφανεῖς διαδικασίας ἥθελε ἐγκρίνει.» (βλ. «Ἐκκλ. Παράδοσις», τεῦχος 141, σελ. 51). Ἐρωτῶμεν τούτους τοὺς νέους ἀναμορφωτὰς καὶ ἐπιδόξους μεταρρυθμιστὰς τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος: περὶ ποίου νομικοῦ κενοῦ ὅμιλοῦν; Ἡ ἀξιοπιστία καὶ ιερότητα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἔξαρτᾶται

ἀπὸ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Κράτους; Πέραν τούτου, δὲν ὑπάρχουν οὐκ ὀλίγαι ἀποφάσεις δικαστηρίων, ἀναγνωρίζουσαι πρὸ πολλοῦ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. ὡς αὐτοδιοίκητον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν; Μήπως αὐτοὶ ἢ ἡμεῖς ὑφιστάμεθα κάποιο εἴδος διωγμοῦ ἢ καταπιέσεως σήμερον; Ποῦ, λοιπόν, τὸ νομικὸν κενόν; Ὁ Πιστὸς Κλῆρος καὶ Λαός καλεῖται ὅπως ἔξυπνήσῃ καὶ ἀντιληφθῇ τί τοῦ προετοιμάζουν, καὶ ἀντισταθῇ χρεωστικῶς εἰς αὐτὰ τὰ ἄνομα σχέδια βεβηλώσεως καὶ παραδόσεως τοῦ Ἱεροῦ τῆς ἀνοθεύτου Ὁρθοδοξίας ἀγῶνος εἰς τὰς νεοεποχιτικὰς χεῖρας τοῦ Καίσαρος, προτοῦ εἶναι ἀργά. Ἐνθυμίζομεν ἐπίσης ὅτι αὐτὸς ἦτο καὶ τὸ κύριον θέμα τῆς κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ὄμιλίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Μακαρίου (ἐπειδὴ ἀκριβῶς ὁ Μακαριώτατος ἐνωρὶς ὀντελήφθη τὴν σημασία του), ἢ ὅποια θὰ κυκλοφορήσῃ καὶ εἰς βιβλίον, ὥστε πᾶς Πιστὸς νὰ δυνηθῇ νὰ προσεγγίσῃ εὔκολα καὶ εἰς βάθος τὴν σοβαρωτάτην αὐτὴν ἀπειλήν.

«ΙΝΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΘΕΝ ΗΜΙΝ ΘΕΝ ΩΣΙΝ»

(Ἴωάν. ι᷄, 21)

Ἄξιοσημείωτον εἶναι, ὅτι κατὰ τὴν μετὰ τῆς θείας Ἄναλήψεως Κυριακὴν τῶν τιηθεοφόρων Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ Ἅγια Ἐκκλησία μας ἔχει δρίσει νὰ μὴν ἀναγινώσκεται εἰς τὴν θείαν Λειτουργίαν τὸ σύνηθες περὶ Ἀρχιερέων Εὐαγγέλιον (περὶ καλοῦ ποιμένος κ.λ.π. - Ἴωάν. ι', 1-17), ἀλλὰ τὸ ἀπόστασμα περὶ τῆς ἑνότητος τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν ἐκ τῆς ὑπερφυοῦς «Ἀρχιερατικῆς προσευχῆς» τοῦ Κυρίου (Ἴωάν. ι᷄, 20-26). Δικαίως: διότι τὰ σχίσματα καὶ αἱ αἱρέσεις προκαλοῦν διάσπασιν καὶ χωρισμόν, τὸ δὲ βασικὸν ἔργον τῶν συνερχομένων ἐν Συνόδοις Ἅγιων Πατέρων ἦτο ὁ πόλεμος ἐναντίον αὐτῶν, ἡ διὰ τῆς ἀντιμετωπίσεως αὐτῶν βεβαίωσις, ἐπανόρθωσις καὶ στερέωσις τῆς ἐν τῇ ὀρθῇ Πίστει ἑνότητος τῶν Πιστῶν, τὴν ὅποιαν ἐπιβουλεύονται σχίσματα καὶ αἱρέσεις. Παρακαλέσωμεν τὸν Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν, ἵνα πάντας τοὺς εἰλικρινεῖς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πολεμίους ἀναδείξῃ μιμητὰς τῶν Ἅγιων Πατέρων ὅχι μόνον εἰς τὴν «ξηράν» ὄμολογίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ὑπὲρ ἑνότητος τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων ἀγῶναν, εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὅπου παρεμμηνεύουσαι ρητὰ ὡς τὸ ἀνωτέρω - τὸ ὅποιον δὲ Κύριος

εἶπεν μόνον διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους (πρβλ. Ἀγ. Χρυσοστόμου, πβ' ὅμιλίαν εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον) - διμάδαι καὶ κινήσεις θρησκευτικαὶ ἐντελῶς ἐτερόκληται καὶ ξέναι ἀλλήλων, ἐπιτηδεύουν μανιακῶς τὴν ἔνωσίν των, εἰς δόξαν τοῦ καλπάζοντος πολιτικοθρησκευτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

DIFFICILES NUGAE

(Δύσκολοι φλυαρίαι)

Ἡ ἴδιότυπος καὶ περίεργος χαιρεκακία τῆς παραπαιούσης «Χριστιανικῆς Πορείας» πάλιν ἔκτύπησε, μὲ ἀφορμὴν τὴν δίωξιν τοῦ καθ' ὀλοκληρίαν ἀσχέτου πρὸς ἡμᾶς (τὸν ὅποιον εἰρησθῶ ὅτι δὲν τὸν γνωρίζομεν προσωπικῶς οὔτε ἀκόμη κατ' ὄψιν) Ἀντιεισαγγελέως Ἐφετῶν κ. Νικολάου Ἀθανασοπούλου, ἡ δοποίᾳ ἔδωσεν ἀφορμὴν διὰ νέας εἰρωνείας καὶ δι' ἀπρεπεῖς ὑπαινιγμοὺς εἰς τὴν «Πορείαν». Νομίζουν ὅτι γνωρίζουν «Πολιτικὴν Δικονομίαν» (ἀκριβέστερον εἰπεῖν «Ποινικὴν Δικονομίαν») οἱ συντάκται τῆς «Χριστιανικῆς Πορείας», πλὴν ἀγνοοῦν προφανῶς ὅτι μόνον οἱ ἔκαστοτε δικασταὶ παίρνουν τὴν ὅποιαν ἀπόφασιν ἐπὶ μιᾶς ὑποθέσεως, δὲ Εἰσαγγελεὺς ἀπλῶς προτείνει-εἰσηγεῖται τὴν προσωπικήν του κρίσιν. Ὁπότε ἡ ἀθωωτικὴ ἀπόφασις ἔκείνου τοῦ Δικαστηρίου ὀφείλεται εἰς τὸν δικαστὰς καὶ ὅχι εἰς τὸν προτείνωντα Εἰσαγγελέα. Ἀγνοοῦν ἐπίσης ὅτι ἡ πολιτικὴ δικονομία προστατεύει τὸ ἀδιάβλητον ἐνὸς Εἰσαγγελέως, οὕτως ὥστε νὰ μὴ θεωροῦνται a priori ὄλαι αἱ ἀποφάσεις του παράνομες, ὃν τυχὸν ἔξετασθῇ καὶ εὑρεθῇ μία, ἢ δύο, ἢ δέκα παράνομες.

Ἀποκρύπτουν ἐπίσης ὅτι ὁ Ἀρειος Πάγος δὲν ἔξήτασε τὴν συγκεκριμένην περὶ Γιοσάκη ὑπόθεσιν, ἀλλὰ ἐτέρας, ἀφορῶσας ἐτερα θέματα. Ἡ δὲ σοβαρότητά των αὐταπόδεικτη, καὶ ἐκ τῆς λέξεως «σαπουνόφουσκα» (ἀσφαλῶς ὅχι λέξις τῆς «Πολιτικῆς Δικονομίας»!), ὡς καὶ ἐκ τῆς συνεχοῦς χρήσεως τῆς «Ἀποκριᾶς τοῦ 2004», λησμονοῦντες ὅτι καὶ δὲ ίδιος των Ἀρχιεπίσκοπος ἔξελέγη κατὰ τὰς Ἀποκριὰς τοῦ 1986! Ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν νέων αὐτῶν χαμηλοῦ ἐπιπέδου ἀρθρων φανερώνεται ἡ ἀνυποχώρητος καὶ ἀμετανοησία των, ὅπότε δικαίως παρεπέμφθησαν εἰς τὴν Ἐλληνικὴν Δικαιοσύνην, ἡ ὅποια εἶναι ἀδέκαστος, καὶ δύναται νὰ ταπεινώσῃ τὴν ὁφρὺν διαβολέων καὶ συκοφαντῶν.

Τῇ 15ῃ Μαΐου προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ πρεσβυτέρου δὲ Ἱερολογιώτατος Ἀρχιδιάκονος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς π. Ἰάκωβος Ἅδελφοθεῖτης. Τὴν Χειροτονίαν ἐτέλεσεν δὲ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Μακάριος εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Παναγίας Γοργούπηκόου Θεσσαλονίκης. Ὁ π. Ἰάκωβος ἥδη ὑπηρετεῖ ὡς ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῶν Ἅγ. Ἀποστόλων Δάφνης Ἀθηνῶν.

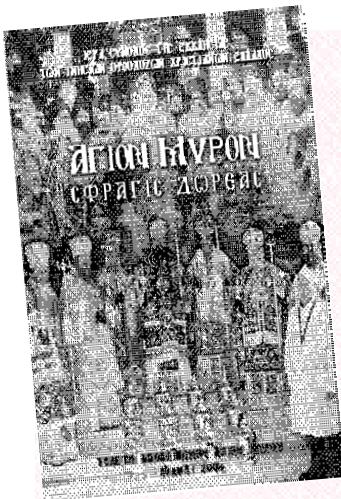
Τὴν 21ῃ Μαΐου, μνήμη τῶν Μεγάλων Ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, ἐπανηγγύρισεν δὲ ὁ δμωνυμος τῶν Ἅγίων Ναὸς εἰς τὰ Βασιλικὰ Θεσσαλονίκης. Τῆς πανηγύρεως προεξῆρχεν δὲ Πανιερώτατος Μητροπόλιτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ιεράρχου, Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εύθυμιού.

Τὸ Σάββατον 5 Ἰουνίου, μνήμη τοῦ Ἅγιου Δωροθέου Ἐπισκόπου Τύρου, δὲ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.κ. Μακάριος ἐλειτούργησεν εἰς τὸν περικαλὴν Ναὸν τῆς Παναγίας Κανάλας εἰς τὰ Ἀνω Λιόσια Ἀττικῆς, τιμώντας τὰ Ὄνομαστήρια τοῦ κτίτορος αὐτῆς, Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Δωροθέου Λίγκου.

Τὴν Δευτέραν τοῦ Ἅγιου Πνεύματος ἐπανηγγύρισεν δὲ Ἱερὸς Ἰδρυματικὸς Ναὸς Ἅγιας Τριάδος τοῦ ὁμωνύμου ὁρφανοτροφείου θυλέων Ἰλίου, τοῦ πολιοῦ Γεροντος Ἀρχιμανδρίτου π. Διονυσίου Καλαργύρου. Τὸν πανηγυρικῶν ἐκδηλώσεων προέστη δὲ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.κ. Μακάριος.

ΜΝΗΜΕΙΩΔΗΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΝΕΟΣ ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΟΜΟΣ

«ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΜΥΡΟΝ - ΣΦΡΑΓΙΣ ΔΩΡΕΑΣ»

Κυκλοφορεῖ προσεχῶς ή νέα καλαίσθητος καὶ περικαλλής ἔκδοσις τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, τῇ ἀκαμάτῳ μερίμνη τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Μακαρίου, ἀφιερωμένη εἰς τὸ εὐφρόσυνον καὶ σπάνιον Ἐκκλησιαστικὸν γεγονὸς τῆς κατασκευῆς καὶ καθαγιάσεως Ἅγίου Μύρου κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος ὑπὸ τοῦ

Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου. Πρόκειται περὶ εἰδικῆς ἐκδόσεως, ἐκθέτουσα γλαφυρῶς τὴν δλην προετοιμασίαν καὶ διαδικασίαν τοῦ καθαγιασμοῦ, ἐμπεριέχουσα δὲ καὶ ἐποικοδομητικὰ καὶ ἐνδιαφέροντα ἄρθρα περὶ τοῦ Μυστηρίου τοῦ Ἅγιου Μύρου, ὡς καὶ περὶ τῶν πολυτίμων καὶ δυσευρέτων ὄλικῶν ἐκ τῶν ὅποιων τοῦτο κατασκευάζεται. Ο Τόμος διανθίζεται καὶ κοσμεῖται διὰ πλήθους φωτογραφιῶν ὃχι μόνον τοῦ ἐν λόγω γεγονότος, ἀλλὰ καὶ παλαιοτέρων σχετικῶν, εἰς ἀναμνησιν αἰώνιον αὐτοῦ καὶ τῶν εἰς αὐτὸν ἀόκνως συντελεσάντων. Ἡ παροῦσα ἔκδοσις αἰχμαλωτίζει πραγματικῶς καὶ μόνον ἀπὸ τὴν θέαν τὸν Πιστὸν, ἀνήκει δὲ εἰς τὸ εἶδος ἐκείνο τῶν βιβλίων τὰ ὅποια μένουν καὶ διατηροῦνται πάντοτε ἀξια θαυμασμοῦ, ἐπίκαιαρα καὶ ἐνδιαφέροντα, στολίζοντας καὶ πλουτίζοντας τὴν βιβλιοθήκην ποὺ τὰ κατέχουν.

‘Ωσαύτως τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπανηγύρισεν ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἅγίας Τριάδος, εἰς τὸ Μαυρομάτι Θηβῶν. Τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ κτίτωρ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, πρεσβύτερος π. Δημήτριος Λάμπρου (φωτ. α).

‘Ωσαύτως ἐπανηγύρισεν ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἅγίας Τριάδος Ἐπανωμῆς Θεσσαλονίκης. Ἀνωτέρω στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν Λιτανείαν, προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου (φωτ. β).

Βάσει λοιπὸν ὅλων αὐτῶν καὶ ἀκόμη περισσοτέρων δικαστικῶν καὶ δικονομικῶν ἀποφάσεων:

«Ἡ Ἐκκλησία τῶν Παλαιομερολογιτῶν εἶναι αὐτοκέφαλη καὶ διοικητικὰ αὐτοδύναμη, χωρὶς καμμία ἐξάρτηση ἀπὸ ἄλλο ὑπερκείμενο ἱεραρχικὰ σχηματισμό (π.χ. ἀπὸ κάποιο Πατριαρχεῖο)... Εἶναι κατοχυρωμένο ἀπὸ τὸ Σύνταγμα καὶ ἔχει σκοπὸ τὴν ἀσκησην τῆς λατρείας, σύμφωνα μὲ τὶς δικές τους πεποιθήσεις...»

Καὶ πάλιν:

«Δέν εἶναι νομικὰ ὅρθο ὅτι ἡ θρησκευτικὴ Κοινότητα τῶν Γ.Ο.Χ. στερεῖται νομικῆς ὑποστάσεως... διότι διὰ τὴν ἐκπλήρωσην τῶν σκοπῶν της μία θρησκευτικὴ κοινότητα ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΧΡΗΣΙΑΝ ΝΟΜΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ἀναγγωριζομένης μὲ Προεδρικὰ διατάγματα ἢ μὲ ἄλλες Πολιτειακές πράξεις, ἀφοῦ τῆς ἀρκεῖ... ἢ συνταγματικὴ κατοχύρωση ὡς “γνωστῆς θρησκείας”... Καὶ ὅπως ἀπὸ τοῦ 1997 ἔχει συναποφανθεῖ πανηγυρικῶν καὶ τὸ θύρωπαϊκὸ Δικαστήριο Δικαιωμάτων τοῦ Ἀρθρώπου (ὅργανον ἐφαρμογῆς τῆς περιωρύμου ΘΣΔΔ, ἢ ὅποια ὑπερισχύει τοῦ ἡμετέρου Συντάγματος κατὰ τὸ 28ον ἀρθρον αὐτοῦ), ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ... ΕΧΟΥΝ ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ ΜΙΑ ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΗ (σ.σ. *sui generis*) ΝΟΜΙΚΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ, ΚΑΙ ΣΥΝΑΚΟΛΟΥΘΑ ΕΧΟΥΝ ΑΥΤΟΔΙΚΑΙΩΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΔΙΚΑΙΟΥ (σ.σ. δηλαδὴ «ἰκανότητα νὰ εἶναι ὑποκείμενο δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων») ΚΑΙ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΔΙΑΔΙΚΟΥ (σ.σ. δηλαδὴ «ἰκανότητα νὰ εἶναι κάποιος ὑποκείμενος τῆς ἔκνομης σχέσης τῆς δίκης, καθὼς καὶ τῆς ἀντίστοιχης διαδικασίας... ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΩΜΑΤΙΔΙΑ»).

Διὰ ποῖον λόγον, λοιπόν, μερικοὶ ξιτοῦν ἐκ νέου ἀναγνώρισιν ἐκ τοῦ Κράτους;

(Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ.

Ἀθηνῶν καὶ πάσις Ἐλλάδος κ.κ. Μακαρίου
κατὰ τὴν ἐφετινὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.)

«Ορθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα»

Κάνυγγος 32, Τ.Θ. 8122, 100 10 Αθῆναι

ΚΑΙΣΕΤΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1068/96 Κ.Δ.Α. • FERMG - SOUS PERMIS No 1068/96 K.D.A.

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2468